

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ



Ο μικρός Σωκράτης ήκουσε την μητέρα του να λέγει, ότι εις το τραπέζι, πού θα εδίδαν δια τα γενεθλιά του, θά προσελάθον μόνον τους στε- τοδς συγγενείς.

Μεταξύ των προσκεκλημένων ήτο και ο θεός του Σωκράτους, άνθρωπος πάρα πολύ παχύς. Είς το τραπέζι λοιπόν ο Σωκράτης σκύπτει προς την αδελφήν του και της λέγει κρυφά:

— Μά 'πέ μου, 'τό Θεό σου, στενός είνε ο θεός, πού τον 'προσκάλισες ή μίμμη; Βεβαίη υπό του Σοφο Πιττακού

Είς το Σχολείον *
Ο Διδάσκαλος: — Δέν ήξεύρετε τί σχήμα ήχει ή Σελήνη; Σταθήτε, νά τα καταλάβετε. Τι σχήμα ήχει ή ταμπακοθήκη μου;
Οι Μαθηταί: — Τετράγωνη!
Ο Διδάσκαλος: — Όχι αύτή, πού έχω τίς καθημερινές αύτή πού έχω την Κυριακή.
Οι Μαθηταί: — Στρογγυλήηηη!
Ο Διδάσκαλος: — Δί, λοιπόν τί σχήμα ήχει ή Σελήνη;
Οι Μαθηταί (έν χορω) — Τές καθημερινές τετράγωνη και την Κυριακή στρογγυλήηηηηηη! Βεβαίη υπό του Τυγο-αίου

ΔΥΟ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Φίλε κύριε Παπαδόπουλε,

Θεωρήσας εύχαριστον κελήκον, ως συνεργάτης της «Διαπλάσεως», να εύχαριστήσω την εύγενεστάτην κυρίαν Agnes Mauro δι' όσα καλά έγραψε περί του μόνου ελληνικού περιοδικού μας, (**) έλαβον παρ' αύτης την κάτωθι εύγενεστάτην επιστολήν, ήν, άν το νομίζετε χρήσιμον δια την «Διάπλασιν» δύνασθε να δημοσιεύσετε. Είνε εύχαριστον, ότι έν τοίς σημερινούς δυσκόλοις δια των Έλληνισμών καιροίς, απαντώνται πού κχι που και εύγενείς τινας κερταίαι πονούσαι και αγαπώσαι και την 'Ελλάδα την σημερινήν, την τόσο παραθλεπομένην . . .

Έν Γοζίγγη, N. I. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ
'Ίδου έν μεταφράσει εκ του 'Αγγλικού ή επιστολή της φιλελληνικωτάτης κυρίας: Glendale King's Road Cheltenham Σεπτ. 26η 98.
Κύριε,

Σας εύχαριστώ δια το δελτάρίόν σας.
"Ο, τι περί της «Διαπλάσεως» είπον, τό λέγω έν πάση είλίτι

(*) 'Ίδε Τόμον « Διαπλάσεως των Παίδων » του 1898, σελ. 263, στλή. 6'.

κρυνεία Τò εύρίσχω πολύ ένδιαφέρον και προσδευτικόν και εύχάριστον να συντείνη τις είς την μόρφωσιν πολιτών άνταξίων των προγόνων των.
—Πραγματικώς γνωρίζω τό όνομά σας και ήυφράθη' με τινας εκ των ωραίων σας στίγων «Τά δυό λουλούδια» και τό «Βρά-δυ-βιάδου» με συνεκίνησαν ιδιαιτερώς τα μετέφρασα άμφοτέρα και τα έστελα είς μίαν φίλην. Τò «Λουλούδι της καρδιάς» και ή μεταφράσις σας «Τò καμπαναρίο» είνε πολύ ωραία. Έστρέψουν να έρωτήσω τό κ Κασδίνην, εάν ύπόρχη δημοσιευμέν-ος τόμος: τις ποιημάτων σας, και χάρω δια την εύκαιρίαν ταύτην του να σας εύχαρι-στήσω δια την εύχαριστήσιν, ήν μοι πρού-ξενήσκατε. — Τ ρ έ φ ω β α θ ύ ν σε β α -σ μ ό ν π ρ ό ς τ η ν «Έλλάδα και λί-αν διασθήριμος επίθουμώ την εύ-τυχίαν της. Δυπόμνη λέγουσα, ότι δέν κίανω τόσας προόδους, όσας επε-θύμουν, έν τη γλώστη 'αναγιώσκω μετά δυσκολίας; δέν κατώρωςα ακόμη να λάθω κίμμιαν διδασκαλίαν, 'αλλά' έλπίσω να μεί-νω έν Λονδίνω προς τον σκοπόν τοϋτον τό προσεχές έτος. . . . Μετ' ά τ ω ν κ α λ -λίστων μου εύχών δια την «Λεξίπλάσιν» και με την διαβεβήτι-σιν της ύπολήψεώς μου.

Διατλήω
Είλικρινός 'Γμετέρα'
('Υπογρ) AGNES MAURO

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΑΙΔΙΑ μου, σας είπα και την προηγουμί-νην έβδομάδα ότι ήμουν άδιάθετη, και ότι δέν ήμπορούσα να πανάησω είς όλας τας επιστολάς, τας όποι-ας είχα εμπρός μου. Δυστυχώς ή άδια-θεσία αύ-ή έμεγάλωσεν από τότε και μία φο-θερά νευραλγία με κατέχει έως αύτήν την στιγ-μήν πού σας γράφω. . . Δι' αύτό δέν θά λά-θετε απαντήσεις είς τας επιστολάς σας ούτε ση-μέρον. Έλπίζω την προσεχή έβδομάδα να είμαι καλά και να γράψω την 'Αλληλογραφίαν μου. Έν τώ μεταξύ θά παρακαλέσω όσους μου έγραψαν να μή μου ξαναγράψουν, έως να λά-θουν όπωσδήποτε απάντησιν είς την επιστολήν των, και τούτο δια να μή. . . δις να μή. . . άχ! πού με άρνιει ή νευραλγία να τελειώσω την φράσιν μου! 'Αλλά πιστεύω ότι ένοήσατε τί ήθελα να είπω.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι της 26' Απριλίου
Ο κέρτης των λύσεων, ίσι τοις όποιοις δέον να γράψωσι τας λύσεις των εν διανοηζόμενοι, πωλείται έν τώ Γραφείω μας είς φακέλους, έν ένατος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται 90 ρ

145. Δεξιγραφίος.
Ένας φθόγγος μουσικής
Και μία νήσος του Αιγαίου
Τ' όνομα άποτελούν
Ένός άνακτος αρχαίου.
Βεβαίη υπό του Λευκοπέτου Αγγέλου

146. Στοιχειογραφίος.
Πάνους, φλόγα προξενώ
'Αν τυχόν με άποκτήσης
Πλήν δροσίξω, εύεργετώ
'Εν μου γράμμω 'άν άποκλείσης.
Βεβαίη υπό του Αγγερμολογιστάτου

147. Σπλλαδογρίφος.
'Αρχαίον ένδυμα, είνε, θά γράψω,
Κοντά σε γράμμα άρβρον άν γράψω.
Βεβαίη υπό του Πηνού της Βεβήμου

148. Στοιχειογραφίος Δογοπαικτικός.
Ταχυδρομικόν χαρτί, βίρος γίνεται έν τώ άια
'Ενα δέλτα μόνο άν ρηθί, και άνεμθη ένα γράμμα.
Βεβαίη υπό του Αστέρου, τοϋ Βίγα [E]

149. 'Αρχαίον Λίνιγμα.
Είς ο πατήρ, πάδες δε δώδεκα, των δ' εκάστω
κούραι εξέκοια διάνδιχα είδο. έχουσαι'
αί μεν λευκαί είναι βεβί, αί δ' αύται μέλαιαι,
αθάνατοι δ' έύουσαι, άποθνήδουσιν άπασαι.
Βεβαίη υπό του Αστέρου τοϋ Βίγα (κοι όχι υπό τοϋ, . . Δόγηδου Αστέρου).

150. Αικτυωτόν.
★★★★★
Νάντικα καταστάθωσιν οι άστρι-
σκοι δια γραμμάτων ούτως ώστε
να αναγιώσκωνται καθέτως και
οριζοντίως είς έκαστην γραμμήν
κατά σειράν τά εξής: 'Αρχαίος
συγγραφέας, χώρα της: 'Ασίας,
τόπος παρ' την θάλασσαν, έργα-
λείων.
Βεβαίη τοϋ Τριχαγερευσοϋλου

151. Δεξιθρηγία.
Νά εύρηθη επίθετον βαθμό υπερθετικώ, τό
όποϊον να περιέχη και τά έπτά μνημένα.
Βεβαίη υπό της Μαθρηίας Καλλιθέρας

152. 'Απορία.
'Εχω έν ώρολόγιον, τό όποϊον κτυπά 43,
830,000 φορές τον χρόνον. Τι είνε;
Βεβαίη υπό της Ναυσικώς

153-155. Μεταμορφώσεις δια Φω-
νηεντολίπων.

[Δια να λύση τις την άκτησιν ταύτην, πρί-
πει έν πρώτοις να μεταβίλη την μεταμορφω-
τέαν λέξιν είς φωνηεντολίπον και τό φωνηεν-
τολίπον τούτο να μεταμορφώση, κατά τους κα-
νόνας των μεταμορφώσεων, είς άλλα φωνηεντό-
λιπα, έως ου καταλήξη είς έν, τό όποϊον συμ-
πληρούμενον, να δίδη την ζητούμενην λέξιν.
Ένοείται ότι και τά έν τώ μεταξύ φωνηεντό-
λιπα πρέπει συμπληρούμενα να σχηματίζουν
λέξεις. 'Ίδου έν παράδειγμα: 'Η κινίνη δια
5 φωνηεντολίπων μεταμορφώσεων, να γίνη λυ-
κούμας. Λύσις: κνν (κινίνη) κλν (καλόν)
κλμ (καλίμ) λμ (λίμα) λμμ (λουκούμ) λκμς
(λουκούμας.)]

1. — 'Ο ναύτης δια 3 φωνηεντολίπων μεταμορ-
φώσεων να γίνη Ναυάρχος.
2. — 'Η ομαρτε δια 5 φωνηεντολίπων μεταμορ-
φώσεων να γίνη Φάλαρα.
3. — 'Ο βλαξ δια 5 φωνηεντολίπων μεταμορ-
φώσεων να γίνη Έξυπνος.
Βεβαίη υπό του Αστέρου τοϋ Βίγα [EEE]

156. 'Ακροστοιχίς Γοιθώδης.
Δια των έπομένων γριφωδών σχηματίσων πέντε
λέξεις, τ' αρχικά των όποίων κατά σειράν να
ποτελούν τόνομα αρχαίου στρατηγού:
Κυρῶ + ός M : ό ρανίς ως
Βεβαίη υπό του Τυγο-αίου [EE]

157. Φωνηεντολίπον.
γνοθ-ιλ-ς * -πτρ-μ * -ν-τε ρικ-ελ-ς-στν.
Βεβαίη υπό του Αγγερμολογιστάτου

158. Έλλιποδύμφωνον.
οι- * -σιεσιε
ουο-αι- ωεσιε
Βεβαίη υπό του Ναυοπίειδω

159. Γοιθός.
x [H] ή ναί ώς παρ' ός ός.
ή π η
Βεβαίη υπό του Αγγερμολογιστάτου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του 'Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ελληθεις παρασχόν είς την χώραν ήμων ύπηρεσίας και υπό του Οίκουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον είς τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
'Εσωτερικού δραχ. 7.—'Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
'Εν Έλλάδι λεπ. 45.—'Εν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν 'ΑΘήναις
'Οδός Διάου, 117, έναντι Χρυσοσπηλαιωτιστής

Περίοδος Β'.—Τόμ. 6ος.

'Εν 'Αθήναις, την 20 Μαρτίου 1899

'Ετος 24ον.—'Αριθ. 12

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ]
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]
(Συνέχεια 'Ιδε σελ. 79)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΙ ΣΟΜΑΛΗΔΕΣ.—Ο ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΑΡΔΟΥ.—ΤΙΝΙ ΤΡΟΠΩ ΜΑΝΘΑΝΕΤΑΙ Η ΓΛΩΣΣΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ.—ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗ.

Οι μαύροι, οι όποιοι κατέλαβον κοιτω- μένους τούς ταξιδιωτάς, άνήκον είς ένα των είδεχθεστέρων τύπων της άγρίας φυλής των Σομαλήδων. Με κεφαλήν επίμηθη, χαμηλήν και στενόν μέτωπον, ρίνα πεπλα- τυσμένη και γνάθους πολύ προ- εξέχοντας, ήσαν ύψηλοι τό ανάστη- μα, αλλά τόσον ίχνοί, ώστε αι χεί- ρες των και οι πόδες των ώμοία- ζον με καλάμια, μολονότι πολλών αι κοιλιαί ήσαν εκτάκτως έξωγ- κωμένα. Τό παράδοξον τούτο φαινόμενον ωφέλιετο κυρίως είς την κατάχρησιν των ώμών χορτα- ρικών, ή όποία έχει την ιδιότητα να έξογκώνη τό μέρος τούτο του σώματος. Οι περισσότεροι των άν- δρών είχον προσπαθήση να έξω- ραίσθωσιν, ζωγραφίζοντες ή μάλ- λον έγχαράσσοντες κύκλους και άλλα σχήματα επί του προσώπου των, αι δε ούλαί των έντομών τού- των καθίστων ακόμη άπεχθεστέραν την άσχημίαν των. Και άλλοι μεν έφόρουσιν άπλουν περίζωμα περί την όσφύν, άλλοι δε έν είδος χιτώ- νος, τον όποϊον έρριπτον άνωθεν του άριστερου ώμου και έδεγον κάτωθεν του δεξιού βραχιόνος, με παρυφήν εκ ταινίας ζωήρων χρωμάτων, την όποίαν, ως έμαθον αργότερα, ύφαινον αι ίθαγενείς γυναίκες. Η ένδυμασία των συνε- πληρούτο δια σιδηρών κρίκων, τούς όποίους έφόρουσιν είς τούς βρα- χίονας και είς τούς άτραγάλους.

Είκοσαετής περίπου, ό όποϊος, εκ πρώ- της όψεως, έφαινετο φορδών ένδυμα ποικι- λόχρωμον, πολύ στενόν και κολλημένον είς τό σώμα του. 'Αλλ' άμα τον έπλη- σιάζες, έβλεπες ότι τό ένδυμα τούτο δέν ήτο παρά έν παχύ στρώμα βερφής. Τω- όντι, ό νεανίας ούτος, ό όποϊος, σχετικώς προς τούς συντρόφους του, δέν ήτο και τόσον πολύ άσχημος, είχε βάζη τό σώμα του κατά τρόπον παραδοξώτατον και τον μεν ένα πόδα είχε καλύψη με γραμμάς καθέτους, κιτρίνας και έρυθρας έναλλάξ τον δε άλλον με κυανάς και



'Επέραςε την χεϊρά του υπό τον βραχίονα του Γεράρδου, ό όποϊος ένόμισε κα- λόν να μη άποκρούση τας φιλικάς ταύτας εκδηλώσεις. (Σελ. 94, σήλ. 6'.)

εκ της χειρός. 'Αλλά αι άλλοι, άποθήσαντες αυτόν χωρίς πολλας διατυπώσεις, έξηκολού-θησαν να συζητούν, ή μάλλον να όμιλούσιν ό- λοι συγχρόνως και είς τόσον όλονεν ζωηρότε- ρον, δεικνύοντες πότε τούς ταξιδιωτάς και πότε τον όρίζοντα. Η μιμική των ήτο αρκετά καθαρά, ώστε, και χω- ρίς να έννοουσιν λέξιν από την όμιλίαν των, οι ναυαγοί έμάντευσαν ότι έπρόκειτο να τους οδηγήσουν κάπου. 'Αλλά πού, και προς ποϊον σκοπόν; Τούτο ήτο δύσκολον να έννοή- σουσιν. Αί άπεχθείς φυ- σιογνωμία των μαύρων δέν τους ένεθάρρυνον διόλου, και εύθύς έξ αρχής έφοβήθησαν μή- πως ήσαν ανθρωποφά- γοι. 'Οπωσδήποτε ό- μως, άφ' ου δέν τους έπειράξαν διόλου όταν έκοιμώντο, ήρχισαν ά- μυδρώς να έλπίζουσιν και να ύποθέτουσιν ότι δέν είχον αιμοβόρους σκο- πούς. . . .
— Και να συλλο- γίζωμαι, ότι έχώ είμαι

ἡ αἰτία ὄλου αὐτοῦ τοῦ κακοῦ! ἔλεγεν ὁ Γεράρδος ἐν ἀπελπισίᾳ, κτυπὼν διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπον. Ἄντι νὰ μείνω ἀργυπνός, σὰν στρατιώτης καλός, ἀποκοιμήθηκα σὰν τὸ κτήνος! Ἄχ, ποτὲ δὲν θὰ συγχωρήσω τὸν ἐαυτόν μου δι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμα!

— Ἐννοία σου, παιδί μου, ἀπήντησεν ὁ Λεγκέν, γιατί καὶ ἐξυπνος ἀν ἔμενες, τὰ ἴδια θὰ ἐπαθαίναμε. Ἡ φωτιά ἐδιώχεν ἀπὸ κοντὰ μας τὰ τετράποδα ζῷα, ἀλλὰ τὰ δίποδα ζῷα τί θὰ τα ἐμπόδιζε νὰ ἔλθουν;

— Ναι! ἀλλὰ ἀν τους ἐβλέπαμεν, ὅταν ἐπλησίαζαν, ἠμπορούσαμεν νὰ τους φύγουμε καὶ νὰ γλυτώσουμε.

— Τί λέει; Αὐτοὶ οἱ ἀραπάδες, παιδί μου, σέρνονται μὲ τὴν κοιλία σὰν τὰ φεΐβια καὶ σκαρφαλώνουν σὰν τῆς κίμους, καὶ ὅτε ποῦ κάμνουν κανένα κρότο, σὰν περπατοῦν μὲ τὰ γυμνά τους ποδάρια. Μὴ σκοτίζεσαι, γιατί δὲν ἦταν δυνατόν νὰ τους γελιάσης καὶ νὰ τους φύγης. Καὶ ποῦ νὰ πάς; Αὐτοὶ, γυιέ μου, ξέρουν αὐτὸν τὸν τόπο, ὅπως ἐσύ ξέρεις τὸ περιβόλι τοῦ πατέρος σου! Ὅστε εἶνε περιττὸν νὰ κατηγορῆς τῶρα τὸν ἐαυτόν σου. Ἀργὰ ἢ γλήγορα θὰ το ἐπαθαίναμε αὐτό, καὶ νὰ σου πῶ, μιά πρὸ τοῦ ἐπάθαμε, καλλίτερα, γιατί τώρα θὰ ἔχομε καὶ συντροφιά.

— Ἄχ, νὰ μοῦ ἄρναν μονάχα τὸ ρεβόλβερ μου! ἐπιθύρυσεν ὁ Γεράρδος.

— Χμ! καὶ ἐγὼ λέγω καλλίτερα ποῦ δὲν σοῦ το ἄρσαν. Ἄν το εἶχες, θὰ ἦθελες βέβαια νὰ το μεταχειρισθῆς, καὶ τότε ἄλλοί μας! θὰ ἔχουνονταν καὶ θὰ μας ἔσφαζαν ὅλους ὡς που νὰ ἔῃς κίμινο! Ἐν ᾧ τῶρα τελοςπάντων εἴμεθα ζωντανοί, καὶ ὅσφ εἶνε κανένας ζωντανός, πάντα ἐλπίζει. . . Γι' αὐτὸ σοῦ λέγω, κῦτταξε καλὰ νὰ μὴ θυμώσης τοὺς ἀραπάδες. Εἴμεθα πέντε καὶ εἶνε σφράντα. Ἐπειτα ἢ λόγγες τους—τὰ ζάγια καθῶς τὸ λένε αὐτοί,—ἔχουν φαρμάκι στὴν ἄκρη. Προσοχή λοιπὸν καὶ ἡσυχία. Τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχομε νὰ κάμουμε, εἶνε νὰ τους ἀκολουθήσουμε ὅπου θέλουν, χωρὶς ἀντίστασι.

— Καὶ ποῦ νομίζεις ὅτι θέλουν νὰ μας ὀδηγήσουν, Λεγκέν; ἠρώτησεν ἡ Κοραλία, ὠχροτάτη, σμαζαυμένη πλησίον τῆς Μαργαρόνας, ἡ ὁποία ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν Λίαν.

— Δὲν ἠξέυρω τίποτε! ἀπήντησεν ὁ ναύτης. Στὸ χωριὸ τους βέβαια, ὅπου θὰ μας ἐκθέσουν σὰν ἄγρια θηρία. Ἀμέ τι;

— Μὴ θέλουν νὰ μας φάγουν; ἠρώτησεν ἡ Λίνα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρῖψῃ τὸν φόβον τῆς.

— Νὰ μας φάγουν; ἠ ανέκραξεν ἡ Μαργαρόνα. Ὁ, μαυρῖα μας!

— Μὰ δὲν σοῦ το εἶπα, Μαργαρόνα; ἐπιθύρυσεν ὁ Γεράρδος, μειδιῶν χωρὶς νὰ θέλῃ. Εἶσαι κομμάτι πρώτης τάξεως,

καὶ τρέχουν τὰ σάλια τους μόνο ποῦ σε βλέπουν. Πῶς νὰ μὴ σε φάγουν;

Ἀλλὰ βλέπων τὴν δυστυχῆ Λίαν ὠχροτάτην καὶ τρέμουσαν, προσέθεσε σοδαρώτερος:

— Μὴ φοβάττι, Λίνα, καὶ ἔτσι τὰ λέγω. Δὲν βλέπεις αὐτὸν τὸν παρδαλὸν τί τσιριμόνιες μὰς κάμνει; Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴς φάγῃ, ὑπερ' ἀπὸ τόσα; . . Γέλα, φίλε μου, γέλα ὅσφ θέλῃς. Ἀλλὰ πρόσεξε μονάχα μὴ σου σχιθῆ τὸ στόμα ὡς τὰ αὐτιά, γιατί ἐγὼ βέβαια δὲν θὰ σοῦ το ράψω!

Ἠσυχάσαο ὀλίγον μὲ τὸν φαιδρὸν τόνον τοῦ Γεράρδου, ἡ Λίνα ἐτόλημσε νὰ στρέψῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὸν πολύχρωμον νεανίαν, ὁ ὁποῖος, μὲ πολλὰς καὶ διαφόρους φιλόφρονας ἐκδηλώσεις, προσέφερεν ὠχραιοτάτας βανάνας. Ὁ Γεράρδος τὰς ἐδέχθη καὶ τὰς ἐμοιράσθη μὲ τοὺς συντρόφους του, οἱ ὁποῖοι ἔρχοντο μὲ πολλὴν προθυμίαν. Ὁ νεαρὸς μαῦρος ἐφάνη κατευχαριστηθεὶς ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ δώρου του.

Ἐν τούτοις οἱ μαῦροι, μετὰ τὴν μακρὰν ἐκείνην φιλονεϊκίαν, ἐφάνησαν ἐπὶ τέλους σύμφωνοι. Ἐνευσαν εἰς τοὺς ναυηγούς νὰ ἐγερθοῦν, τοὺς περικυκλώσαν καὶ τοὺς ἔδωσαν νὰ ἐννοήσουν σαφῶς, ὅτι ὄφειλον νὰ τους ἀκολουθήσουν. Δὲν ὑπῆρχε τρόπος ἀντίστασεως. Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου πρὶν ἐκκινήσθω, ὁ πολύχρωμος νεανίας, — ὁ ὁποῖος ἀνομάζετο Μπρέκος, — ἀνερχίθη μ' εὐκινήσαν χιμπάζῃ ἐπὶ τοῦ ξηροῦ δένδρου, κατεδίβασε τὰ μανθῆλια τῆς Μαργαρόνας καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τὸν Λεγκέν. Προφανῶς αἱ διαθέσεις του ἦσαν εὐμενεῖς.

Ἐφάνη καταληφθεὶς ὑπὸ ζωηρᾶς συμπαιθείας πρὸς τὸν Γεράρδον, διὸτι ἐπῆγε πλησίον του, ἐπέρασε τὴν χεῖρά του ὑπὸ τὸν βραχίονα τοῦ νεανίμου, — ὁ ὁποῖος ἐνόμισε καλὸν νὰ μὴ ἀποκρούσῃ τὰς φιλικὰς τὰύτας ἐκδηλώσεις, — καὶ τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ περιπατήσουν οὕτω μὴζ. Ἐτόλημσε μάλιστα μετ' ὀλίγον νὰ ψύξη μὲ ἀδιάκριτον χεῖρα καὶ τὰ ἐνδύματα τοῦ νέου του φίλου, τὰ ὁποῖα εἶχον κινήθη, εἰς τὸ ἔπακρον τὴν περιεργείαν του. Ἰδιαιτέρως αἱ σφυρίδες του (γ κ ἐ τ ρ ε ς) τῷ ἐπροξένοντο ἐκπληξῆς ἀπερίοριστον, τὴν ὁποῖαν ἐξέφρασε διὰ μιᾶς λέξεως, ἡ ὁποία ἐσήμαινε «πόδις ἐλέφαντος» καθῶς ἐνόησαν ἀργότερα. Ὁ Γεράρδος δὲν ἔχανε καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ μανθάνῃ.

Ἐρχιστε λοιπὸν νὰ ἐρωτᾷ καθ' ὅδον τὸν νέον του φίλον πῶς λέγονται εἰς τὴν γλῶσσάν του διάφορα πράγματα. Πηραδείγματα χάρις; ἐπιασε τὴν χεῖρά του καὶ εἶπεν ἐπανελημμένως «χέρι; χέρι;» μὲ τὸν τόνον τὸσον ἐρωτηματικόν, ὡστε ὁ μαῦρος ἐνόησεν ἐπὶ τέλους καὶ ἤρχισε νὰ κρῖξῃ μὲ στενωρειᾶν φωνήν: «Μ' τὰ! Μ' τὰ!» Ὁ Γεράρδος ἐπ-

νέλαθε τὴν λέξιν, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῆς κεραλῆς, τῶν μελῶν τοῦ προσώπου, τῶν μελῶν τοῦ σώματος ἐν γένει, τῶν ζῶων τὰ ὁποῖα διήρχοντο ἔμπροσθέν των, τῶν δένδρων, τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τελοςπάντων παντὸς ὅ,τι τοὺς περιεστοίχιζεν. Ὁ Μπρέκος εὖρε μετ' ὀλίγον εὐχάριστον τὸν ρόλον τοῦ διδασκάλου καὶ ἐγέλα ὀλοφύχως μὲ τοὺς ἀγῶνας, τοὺς ὁποῖους κατέβαλλεν ὁ μαθητῆς του διὰ νὰ προσφέρῃ τὰς λέξεις ὀρθῶς; καὶ ὅταν ὁ Γεράρδος ἔπαυσε νὰ τὸν ἐρωτᾷ, αὐθορμητῶς ἐκείνος ἔδιδε πληροφορίας.

Οὕτω, δεῖξας ἔξωφρα τὴν Κοραλίαν, ἐπρόφερε μὲ καταφανῆ εὐλάβειαν τὴν λέξιν «Ν γ ε ν γ ε σ ι.» Οἱ ἄλλοι μαῦροι, στρέψαντες ἀμέσως τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὴν νεάνιδα, ἐφάνησαν ἐπιδοκιμάζοντες τὴν ἐμπνευσιν καὶ ἐπανελάβον ὅλοι, κινούντες τὴν κεφαλήν: «Ν γ ε ν γ ε σ ι! Ν γ ε ν γ ε σ ι!»

Οἱ ναυγοὶ ἐνόησαν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη εἰς τὴν δεσποινίδα Μασσαί, ἀλλὰ δὲν ἔμαθαν τὴν σημασίαν του, εἰμὴ μόνον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ δειλινοῦ, ὅταν ὁ ἔσπερος ἐφάνη εἰς τὸν αἴθριον οὐρανόν, λαμπρὸς ὡς ἀδάμας. Δεῖξας τότε ἀλληλοδιαδόχως τὸ ἄστρον καὶ τὴν νεάνιδα, ὁ Μπρέκος τοὺς ἔδωκε νὰ ἐννοήσουν σαφῶς ὅτι συνέκρινε τὴν Κοραλίαν πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, τὴν ὠραιότερον τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ νεάνις δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ χαμογελάσῃ, τὸσον ὁ ἐπαινος τῇ ἐφάνῃ ἀφελῆς καὶ εἰλιν κρινῆς.

— Ποτὲ δὲν ἐπερίμενα νὰ ἔχῃ τὸσω γούστο αὐτὸς ὁ ἄγριος ἀρλεκίνος! εἶπεα ὁ Γεράρδος γελῶν. Ἀλλὰ τῶρα, Κοραλία, τὸν ἐκτιμῶ πολὺ, ἀφ' οὗ βλέω ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ σε θαυμάζῃ.

— Αὐτοὶ οἱ Ἀραπάδες, εἶπεν ὁ Λεγκέν φιλοσοφικῶς, εἶνε ἀλήθεια ἄσχημοι σὰν μαϊμούδες; ἀλλ' αὐτὸ δὲν τους ἐμποδίζει νὰ γαυγώσουν καὶ νὰ θαυμάζουν κάθε εὐμορφο πρᾶγμα. Ἄν τους ἐρωτήσης; θὰ ἰδῆς ὅτι θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ ἦταν καὶ αὐτοὶ ἄσπροι σὰν καὶ μὰς. Ἀλλὰ τί νὰ τους κάμω! Ὅ, τί εἶνε κανεὶς εἶνε!

— Εὐεῦρες πῶς σε λένε ἐσένα, Λεγκέν; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Σὲ λένε Μ λ ι ζ ο ῦ, ἀλλὰ δὲν ἐκατάλαβα ἀκόμη τί θὰ 'πῆ.

— Ποῖος ξέρει! ἀνέκραξεν ὁ Λεγκέν κηχγάζων. Ἀλλὰ βέβαια δὲν θὰ εἶνε τίποτε καλὸ σὰν τῆς κυρίας Κοραλίας.

— Τὴν Λίαν τὴν λέγουν Ν ζ ε ρ κ ο ῦ κ' ἀλλὰ καθῶς ἐκατάλαβα, ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἀπλοῦστατα π α ι δ ῖ ο ν. Σένα, Μαργαρόνα, σ' ἐβάπτισαν Κ ο ῦ ε ζ ι, καὶ εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι ἡ λέξις σημαίνει σ ε λ ῆ ν η. Εἶδες μάτι ποῦ τῶχουν; Ἀμέσως εἶδαν πῶς εἶσαι φεγγαροπρόσωπη!

— Καλά. Ἄμῃ ἐσένα πῶς σε εἶπαν; — Β α γ ι ἀ ν, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος. Ὁραῖο ὄνομα, ἀλλὰ οὐτε αὐτὸ δὲν ἠξέυρω ἀκόμη τί θὰ 'πῆ.

— Ἄφροδος, ἀνδρείος, κανένα τέτοιο θὰ σημαίνει, εἶπεν ἡ Κοραλία.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασάν εἰς τὴν κορυφὴν μικροῦ λόφου, ὅπου οἱ μαῦροι ἐφάνηνον διατεθειμένοι νὰ διέλθουν τὴν νύκτα. Ὁλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχαν ὀδοιπορήσῃ ἀνεὺ σπουδῆς, διασχίσαντες μεγάλας παιδιάδας, ἢ γλῶσ τῶν ὁποίων ἦτο τόσο ὑψηλῆ, ὥστε ἔφθανε μέχρι τῶν ὠμων τῶν μεγαλητέρων, ἐκάλυπτε δὲ καθολοκληρίζην τὴν Λίαν.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΣΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

ΕΝ Π Ρ Ο Σ Κ Υ Ν Η Μ Α



ΠΡΟΧΩΡΟΥΜΕΝ διὰ μέσου τῆς Πλατείας τοῦ Πανεπιστημίου, τὴν ὁποίαν κατέχει, ὡς εἴπομεν, ὁ κυκλοτερὴς ἐκείνος κη- πὸς ὁ κηρυχιδόφορτος, μὲ τοὺς φοίνικας γύρω καὶ μὲ τὰ δύο κομπᾶ ἀναβρυτήρια εἰς τὸ κέντρον, — χαλικόστρωτον γῶρον, τὸν ὁποῖον διαθέουσι θρανία διὰ τοὺς ρεμβάζειν καὶ τοὺς κουρασμένους, — ἀνερχόμεθα τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ ἐκ τοῦ κήπου εἰς τὰ Προπύλαια, καὶ τὴν ὁποίαν φρουρεῖ δεξιόθεν ὁ μαρμαρινὸς Κοραῆς, καὶ ἐδῶ σταματῶμεν. ὀλίγον ἐκπληκτοί. Τί συμβαίνει; Ἡ σφία ἐκχειλίζει ἀπὸ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ πλημμυρεῖ καὶ κατακλύζει ἔξω τὴν ὁδόν; Τί εἶνε αὐτὰ τὰ βιβλία καὶ τὰ φυλλάδια, διὰ τῶν ὁποίων ἔχει στρωθῆ τὸ ἔδαφος, ὅλον τὸ πλατὺ ἐκεῖνο μαρμαρινὸν διάζωμα, τὸ ὅποτον χωρίζει τὸν πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου δρόμον ἀπὸ τὸν κήπον; . . Εἶνε ἀπλοῦστατα ὑπαίθριον Βιβλιοπωλεῖον—ἐν Ψυχικὸν Φαρμακεῖον πρόχειρον, χωρὶς σκελετούς, χωρὶς ἐρμάρια καὶ χωρὶς δοχεῖα. . . Οἱ πλεονόδοιοι βιβλιοπῶλαι ἐδῶ ἐγκαθίστανται καὶ ἐκτυλίσουν τοὺς θησαυρούς των, — βιβλία παλαιὰ καὶ νέα, μεταχειρισμένα καὶ ἀμεταχειρίστα, ἐλληνικὰ καὶ ξένη, μικρὰ καὶ μεγάλα, πάσης ὕλης καὶ πάσης ἀξίας. Καὶ οἱ νεαροὶ φοιτηταί, οἱ διψῶντες σοφίαν, περικυκλόνουν τὸν θησαυρόν, ὅπως αἱ μέλισσαι τὰ ἀνθη, καὶ κῦπτουν ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἐξετάζουν, καὶ ἐρευνοῦν, καὶ ἐκφυλλίζουσιν, καὶ ἐκλέγουν, ἄλλος τὸ ἐπιστημονικὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον τοῦ λείπει, ἄλλος ἐν ἀπλοῦν βοήθημα τῆς ἐπιστήμης του,

ἄλλος ἐν διακελευτικῶν βιβλίον, διὰ τὰς ὄρας τῆς σχολῆς του. Καὶ εὐρισκόμεθα εἰς τὰ περίφημα Προπύλαια. Ὄλιγοὶ φοιτηταί, ἀναμείνοντες τὴν ὄραν τοῦ μαθημάτος, ἕστηκαν: ἡ περιφέρονται καθ' ὀμίλους, συνομιλοῦντες ἢ καὶ συζητοῦντες. Ἐπαρξοῦν ὅμως στιγμὰι, κατὰ τὰς ὁποίας τὰ Προπύλαια εἶνε πολὺ ζωηρότερον καὶ θορυβώδεστερον. Ἐδῶ εἶνε ὁ συνήθης τόπος τῶν μεγάλων συναθροίσεων καὶ τῶν συλλαλητηρίων τῶν φοιτητῶν. Ὁσάκις γεννηθῆ κανὲν ζήτημα καὶ πρόκειται νὰ ληφθῆ καμμία ἀπόφασις ἢ νὰ λυθῆ καμμία διαφωνία, οἱ φοιτηταί παύσων τῶν Σχολῶν προσκλύθεντι εἰς τὰ Προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ταδε ὄραν. Καὶ συνέρχονται ἐκεῖ πολυπληθεῖς, καὶ κυριεῖται ὅλος ἐκεῖνος ὁ γῶρος, καὶ οἱ ρήτορες διαδέχονται ἀλλήλους εἰς τὸ πρόχειρον βήμα, μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων στηλῶν τοῦ κειρίου, καὶ ἀντηχοῦν ρητορικὰ ἀποστροφὰι, καὶ φωνὰ ἐπιδοκιμασίας ἢ ἀποδοκιμασίας, καὶ χειροκροτήματα καὶ συριγμοὶ. Ἐνὸς ὁμίλου ὄλοι μαζί, μὴ θέλοντες νὰ κούσουν κανένα; ἄλλοτε πάλιν ἡ νεανικὴ ἐκείνη ζωηρότης, ἡ ὁποία δὲν γνωρίζει πολλοὺς χαλινοῦς, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὰ διὰ τῆς γλώττης ἐπιχειρήματα, φθάνει καὶ μέχρι συμπλοκής, ἡ ὁποία τρέπει εἰς ἄτακτον φυγὴν τοὺς δειλοτέρους. . . Οὕτως ἢ ἄλλως, εἶνε πάντοτε ὄρατα καὶ ἐνδιαφέροντα τὰ φοιτητικὰ συλλαλητήρια. Ἀποτελοῦν τρόπον τινὰ καὶ μιάν ῥητορικὴν ἐξάσκησιν καὶ προπαίδειαν.

Πόσοι ἐκ τῶν διακεκριμένων σήμερον ρητόρων μας δὲν διεκρίθησαν πρῶτον ὡς ῥήτορες εἰς τὰ συλλαλητήρια τῶν Προπυλαίων! Καὶ πόσοι ἐκ τῶν σημερινῶν μικρῶν μας φίλων, ὅσοι αἰσθάνονται ἀπὸ τῶρα τὸ ρητορικὸν χάρισμα ἐντὸς τῶν, δὲν θὰ λάθουν ἀφορμὴν νὰ το δεῖξουν διὰ πρώτην φοράν, ὅταν μετ' ὀλίγον θάποκινήσουν τὸν τίτλον τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πολίτου!

Ἄλλ' ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἀνερχόμενοι τὴν κλίμακα τῶν Προπυλαίων. Δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ ἐκτείνονται δύο μεγάλοι διάδρομοι, κλειόμενοι διὰ δύο θυρῶν ἀντιμετώπων, κιγκλιθῶτων, στολισμένων μὲ γλαυκὰς. Ἀπέναντι μας ὀραίε θύρα κλειεῖ τὸν εὐρὺν πρόδρομον, ἀπὸ τὸ βῆθος τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ἡ μακραινὴ ἰσοβαρὴ κλίμαξ, ἡ ὁδηγοῦσα ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην αἶθουσαν τῶν τελετῶν καὶ εἰς τὰς αἰθούσας τῆς Βιβλιοθήκης. Ὁ τὴν ἀναβῶμεν ἀργότερον. Πρὸς τὸ πρὸν ἄς εἰσελθῶμεν εἰς ἐνα ἐκ τῶν διαδρόμων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀνοίγονται αἱ θύραι τῶν παραδόσεων. Ἐδῶ ὑπάρχει μίαν αἶθουσα διὰ τὴν Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ἄλλη διὰ τὴν Ἱατρικὴν, ἄλλη διὰ τὴν Θεολογικὴν, ἄλλη διὰ τὴν Μαθηματικὴν, κτλ.

Καὶ αἱ αἶθουσαι αὗται αἱ ἰσόγειοι, κατέχουν ὄλην σχεδὸν τὴν κάτω πλευρὰν τοῦ ἱ. ἐκείνου, τὸ ὅποτον ἀποτελεῖ ὡς εἶδομεν τὸ ἀρχαιτοκονικὸν σχῆμα τοῦ Πανεπιστημίου. Ἄς πλησιάσωμεν τὴν πρῶτην ἀνοικτὴν θύραν καὶ ἄς ἐπισκοπήσωμεν τὸ ἐσωτερικόν.

Τί ἐπιβλητικὴ αἶθουσα! πόσον ὀλίγον ὁμοιάζει μὲ αἶθουσαν παραδόσεως σχολείου ἢ γυμνασίου! Καὶ ὁμως τὰ ἐπιπλα εἶνε τὰ ἴδια: θρανία, ἔδρα, μαυροπίναξ, εἰς ἡλεκτρικὸς κώδιον. . . Ἀλλὰ πόσον σοδαρώτερον εἶνε ὅλα αὐτά! Τοῦ χρωμά των, τὰ σχῆμά των, αἱ διαστάσεις των, σὲ προδιαθέτουσιν ὅτι κατὶ ἔκτακτον, κατὶ τελειότερον καὶ ὑψηλότερον τοῦ συνήθους συμβαίνει ἐκεῖ μέσα. . . Νομίζεις ὅτι σοῦ ὀμιλοῦν καὶ σοῦ λέγουν: «Ἐδῶ εἶνε ναός. Ἐδῶ ἐπιφοιτᾷ τὸ ἄγιον Πνεῦμα τῆς Ἐπιστήμης.» Καὶ αἰσθάνεσθαι μίαν ἱεράν φαιάσιν, μίαν συγκίνησιν βαθεῖαν, βλέπων τὴν παράταξιν τῶν μαῦρων καὶ σοδαρῶν ἐκείνων θρανίων, καὶ τὴν ὑψηλὴν ἔδραν, ἡ ὁποία ἴσταται ἀπέναντι καὶ τα ἐπιβλέπει. Ἡ αἶθουσα εἶνε κενή, ἔρημος, σιωπηλή. Ἀλλὰ τοῦτο προσθέτει ἀκόμη εἰς τὸ μυστήριόν της, εἰς τὴν ἐπιβλητικότητά της. Καὶ νομίζεις ὅτι ἡ ἠχώ της διατηρεῖ ἀκόμη τοὺς σοφοὺς λόγους, οἱ ὁποῖοι τοσάκις ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς ἔδρας, καὶ ἐφώτισαν τὰς διανοίας τῶν νέων, οἱ ὁποῖοι ἐκάθηοντο προσεκτικοὶ εἰς τὰ θρανία.

Καὶ θὰ συνεχίσωμεν τὸ προσκυνήμά μας.

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΑΣΤΕΡΙΑ

Δυὸ ἀστέρια φωτεινὰ φέγγοντας ἔτὰ οὐράνια πλάτη, με ὀδηγοῦν παντοτεινὰ ἔτης ζωῆς τὸ μονοπάτι.

Καὶ ἔτὸ φῶς τους τὸ γλυκὸ, ποῦ ἀκτινοβολαίε ἐμπρός μου, κάθε ἐμπόδιο καὶ κακὸ ἀψηφῶ αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Κ' ἐνῶ βλέπω πολυμερὰ τὸ πανόραμα τοῦ ἀπείρου, ζω μὲ ἀτέλειωτη χαρὰ ἔστην ἀγάλη θέϊου δνεῖρου.

Με τάστέρια μου αὐτὰ ὡς καὶ τὸν Θεό μου εἶδα ὦ, τί δῶρα ζηλεύτᾳ ποῦ εἶνε ἡ Ἀγάπη καὶ ἡ Ἐλπίδα.

Γ. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Ο ΖΑΝΤΟΣ

(Μεσαιωνικὸν διήγημα)

(Συνέχεια ἴδε σελ. 90.)

Β΄.

Αἱ δύο πρῶτοι ἡμέραι τῆς πορείας παρήλθον ἄνευ τινὸς ὄχληροῦ ἐπισημοῦ τὴν τρίτην ὅμως ἡμέραν ἐπορεύοντο μετὰ δύο πετρωδῶν λόφων, καταρῦτων ἐκ θρυλῶν καὶ φηγῶν αἱ δύσβατοι δίοδοι καὶ τὸ σκεπρὸν τοῦ δάσους προσέθετον ποῖαν τινα μελαγχολίαν εἰς τὴν ἐρημίαν ταύτην, ἣ δὲ Λευκὴ ὡς περιφόρος ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς τῶν συδένδρων αὐτῶν τόπων, ἐκρῦθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης, χωρὶς νὰ κίρῃ πλέον, ἐνῶ ἡ Λιάνα, μεγαλητέρα καὶ περισσότερο ἐκείνης περίεργος, παρετήρει πρὸς τὰ ἔξω.

Ἐξαίφνης, οἱ ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ κλάδοι διηνοίχθησαν ἀποτόμως, καὶ δέκα πέντε ἄνδρες προσωπιδοφόροι ὤρμησαν, κραδαίνοντες τὰ ἀιχμηρά των ἕψη καὶ κράζοντες :

« Παράδοθῆτε ! »

Νὰ παραδοθῶν ! μά τὴν ἀλήθειαν, οἱ ἄνδρες οἱ ἵππομάχοι οὔτε κἂν ἤμπορῶσαν νὰ το φαντασθῶν ἄλλ' ἐν ριπή ὀφθαλμοῦ, διὰ νὰ μὴ λεπτολογῶ, ζιφουλκῆσαντες, ἔρριψαν πέντε-ἕξ ληστὰς, οἵτινες ἐκυλισθησαν καταγῆς δαγκάνοντες τὸ χῶμα.



« Ὀρμησαν, κραδαίνοντες τὰ ἀιχμηρά των ἕψη καὶ κράζοντες. »

Ἄλλ' ἐνῶ τοιοῦτοτρόπως ἐκείνοι ἐμάχοντο, ἄνθρωπος τις, προσωπιδοφόρος ἐπίσης, ἐπλησίασεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὴν ἀμάξαν ἔρπων — οὐδέ τις εἰς τὸν βραχυδῆ τῆς πάλης τὸν ἀντελήθη, — με ἐν πῆδημα ἤρπασεν εἰς τοὺς βραχίονά του τὴν Λιάναν καὶ με ἐν ἄλμα, ὡς ἀκροβάτης, ἐξηφανίσθη ἐντὸς τοῦ δάσους ! Τὸ παιδίον ἂν καὶ περίτρομον ἐξέβλεπεν ἐν τούτοις κραυγῇ, πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ κόμης, στραφεῖς, εἶδε τὸν ἀπαγωγέα, καὶ ἐκτὸς ἐσωτοῦ ἀμέσως ἔρριψεν ἀκράτητος εἰς τὸ δάσος ὅτι στρατιωτῆς του ἔσπευσαν ὀπίσω του, ἐνῶ οὐδέ τις ἀποδῶσε ἐξηφανίσθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Ἄλλ' ἐκεῖ θέαμα ἀπροσδόκητον προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς του : Εἰς τὸ βάθος τῆς ἀμάξης εἶδεν ἐξηπλωμένον ἀναπαυτικώτατα, μετ' ὁ μαιδίαν εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, ὄρατον νεανίαν δεκαπενταετῆ, ὅστις ἠτένιζεν αὐτὸν πλησιάζοντα. Πλησίον τοῦ νεανίου καὶ πρὸς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, ἡ Λευκὴ, ὡς ἐντελῶς ἀναλαβοῦσα ἐκ τοῦ τρόμου, ἐμειδία ὠπαύτως.

« Ὁ Ζάντος ! » ἐψιθύρισεν ὁ κόμης ἐκθιαχμῶς τί σημαίνει τοῦτο ;

— Εἶνε ἀπλούστατον, ἐκλαμπρότατε.

Ἡ μουν καὶ ἐγὼ ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποῦ σας ἐπερικύλωταν. — Ἐξήγησού . . . — Ἰδοῦ, κύριέ μου. Ὁ Ἀντώνιο, ὁ κρηγιῶς μας, ὠρίστη νὰ σας ἐκδικηθῆ διὰ τὴν φιλοξενίαν σας ἀπὸ δηλαδὴ σείς του ἐπήρατε με τρόπον τὴν μικρούλαν Λευκῆς, τὸ ἐθεώρησε προσβολὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ σας ἐκδικηθῆ. Σὴν ἔμαθε λοιπὸν — ἐπειδὴ αὐτοῦ τὸ κύ-

Ἀντώνιο τίποτε δὲν τοῦ διακρούει — σὺν ἔμαθε ὅτι σείς θὰ ἐπερνούσατε ἀπ' ἐδῶ, σὰς ἔστησε καρτέρι, νὰ σας ἀρπάξῃ τὸ ἴδιόν σας κρηγιῶν, κύριέ μου, μετ' ὁ σκοπὸν νὰ σας τὸ ἀποδώσῃ, σὺν θὰ τοῦ πληρώσατε ἀδρὰ λύτρα, κάμποσες χιλιαδοῦλες χρυσὰ σκούδρα, ὅσα δηλαδὴ αὐτὸς σας ὁρίσει καὶ το ἐπέτυχῃ, ὅπως βλέπετε. Ἐγὼ λοιπὸν, ἐγὼ, ὁ ὅποιο δὲν τρέψω δι' αὐτὸν τὸν κύριόν μου πηρὰ ἔχθραν ἀκοίμητη καὶ περιφρόνησιν ὅσῃν του πρέπει, ἦλθον ἐδῶ ἐξεπίτηδες νὰ καταστρέψω τὸ σκοπὸ του θὰ σας ἀποδώσω τὸ παιδάκι σας.

— Ἄν λέγης τὴν ἀλήθειαν, θὰ σε κἄνω πλούσιον καὶ ἱππότην ! — Λέγω τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν, κύριέ μου ἀκούσατε μόνο τί θὰ σας εἰπῶ : Κατὰ τὴ νύκτα μέσ' ἐστὸ δάσος θύκωσατε φωνὴν κοὐκκου' αὐτὸς ὁ κοὐκκος θὰ ξεφωνήσῃ τρία ξεφωνητά' ὕστερ' αὐτ' ὀλίγο ἄλλα τρία ἕνας ἀπὸ σὰς θὰ μ' ἀπαντήσῃ τὰ ἴδια . . .

— Ἄν σὺ ἐκτελέσῃς τὴν ὑπόσχεσίν σου, δὲν θὰ το λησμονῆσω ποτέ' θὰ σοῦ το ἀναπαδώσω, μετ' ὁ τιμὴν τῶν προγόνων μου !

— Λοιπὸν, ἐκλαμπρότατε, σύμφωνοι τὰ μεσάνυκτα !

Καὶ φορέσας πάλιν τὴν προσωπίδα του, ὁ νεανίσκος εἰσεχώρησεν εἰς τὰ βάθη τοῦ δάσους.

Ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλινοὰρ μέχρι τῆς ἐσπέρας ἐμέτρει τὰς ὥρας με πυρετώδη ἀνυπομονησίαν ἐπῆλθε τέλος ἠνὺξ καὶ μετ' ὀλίγον τὸ σύνθημα ἠκούσθη μακρῶθεν ἐπαναλαμβανόμενον τρίς :

«Κοὐκού ! Κοὐκού ! Κοὐκού !»

Ὁ Κόμης ἀνταπήνησεν ὁμοίως μετὰ μίαν στιγμὴν ἣ αὐτὴ φωνὴ ἐπανελήθη ἀκόμη μίαν φοράν, καὶ πάλιν ὁ κόμης ἀντεφώνησε. Μετ' ὀλίγον λεπτά ἐνόμισεν, ὅτι ἤκουσε ψιθυρὸν φύλλων ἐντὸς τῶν κλάδων ἀναμφιβόλως . . . ἤρχετο . . . ἀλλ' αἶφνης ἐκ τῶν θαμνῶν σιγά-σιγά, ἐκ τῶν διανοιχθέντων θαμνῶν, εἶδεν ἐξερχομένην μορφήν λευκῆν, χαριτωμένην . . . τὸ παιδί του !

«Λιάνα μου ! Λιάνα μου ! ἐφῶναξεν ὁ κόμης ἀρπᾶσας αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του. Ἀγαπημένο μου παιδάκι ! καὶ ἐγὼ σ' ἔθαροῦσα χαμένο, Λιάνα μου ! πουλάκι μου !

Ἡ μικρὰ ἐγέλα καὶ ἔκλαιε συγχρότως, ἐνῶ ὁ κόμης ἦτο ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

«Μὰ ποῦ λοιπὸν εἶνε ὁ Ζάντος ; ἠρώτησε τέλος.

— Ἐμπρὸς σας, Κύριε ! ἀπεκρίθη ἡ ἀργυροπῆχος καὶ φαιδρὰ φωνὴ τοῦ νεανίου.

Ὁ Ἀλβέρτος Δ' Αἰγγλινοὰρ τὸν ἐνηγκαλίσθη λέγων :

«Δὲν θὰ μας ἀφήσῃς πλέον, φίλε μου' δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μ' ἐπρολάβατε, ἀφέντη μου' ὅ, τι ἐσκόπευα νὰ σὰς τὸ ζήτησω ὡς χάριν . . . Ἄλλὰ τὴν ἄρᾳ μὴ χάνωμεν κληρὸν ἀνάγκη νὰ εἶμεθα ἔξω ἀπὸ τὸ δάσος τὸ γρηγορώτερον. Πρὶν ξημερώσῃ, ὁ Ἀντώνιο δὲν θὰ καταλάβῃ τίποτε . . . μὰ σὺν προδόλῃ ὁ ἥλιος, τὰ μάτια μας τέσσερα ! . . . Ἐμπρὸς !

— Ἐμπρὸς ! ἐπανέλαθεν ὁ κόμης. Καὶ τὸ μικρὸν στρατεύμα ἐξεκίνησεν ἐκ νέου, κατώρθωσε δὲ νὰ διέλθῃ τὸ δάσος ἄνευ τινὸς ἀπεικταίσεως, καὶ ἡ ἡμέρα μὲν ὡς ὑπέρωσε, ὅτι εἶχον ἤδη ἐξέλθῃ.

«Ἐτάθημεν ! ἐψιθύρισεν ὁ κόμης συγκεκλιμένος. Ἐτάθημεν . . . χάρις εἰς σέ, Ζάντε !»

Νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν κομητῶν Ρογγερίξ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπανεῖδον τὸ τέκνον των, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶσδε καιρὸν ἐθήρησαν, θὰ μοι ἦτο ἀδύνατον. Ὑπάρχουν ὑπερβολικὰ χαρὰι, ὅσον καὶ λύπαι, τὰς ὁποίας ἡ καρδίαν τὰς αἰσθάνεται, ἀλλ' ἡ γραφὴ ἀδυνατεῖ νὰ τὰς περιγράψῃ.

Ἀφοῦ παρήλθον ἡμέραι τινές, καθ' ἃς ἀδιαλείπτως εὗρισκοντο ἐν εὐθυμίᾳ καὶ εὐφροσύνῃ, ὤφειλον νὰ σκεφθῶν περι-

τῆς ἐπιστροφῆς των. Τὼρα ὅμως δὲν ἦσαν πλέον ὡς πρὶν τριάκοντα ἡμέρας ἀποτελούσας τὴν συνοδείαν τοῦ κόμητος ἔδον ἠκολούθουν πλέον τῶν πενήντην ἀνδρῶν. Ἀπεφασίσθη νὰ περικυκλώσονται τὸ δάσος καὶ νὰ ἐξολοθρεύσονται μέχρις ἐνός τοὺς λυμνινομένους τὴν χώραν κακούργους ἀνάθεσαν τὴν ὁδηγίαν τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν Ζάντον, αἰσθάνοντομενοι ἰδιαιτέρως πρὸς τὸν νεανίσκον στοργῇ καὶ ἐγκάρδιον ἀγάπην.

Ἄλλ' ὁ κόμης κἄπου-κἄπου προσέλεπεν τὸν νεανίαν ἐκεῖνον, ἡσθάνετο κἄτι εἰς τὴν καρδίαν του δυσεξήγητον, καὶ ἐσκέπτετο συγκεκλιμένος :

«Μὰ αὐτὸ, ποῦ αἰσθάνομαι γι' αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν εἶνε μόνον εὐγνωμοσύνη εἶνε κἄτι περισσώτερον.»

Ἄλλὰ πάλιν ὡς νὰ συνήρχετο, ὕψωνε τοὺς ὄμους καὶ :

«Ὀνειρα ! . . . τρέλλα ! . . .» ἐψιθύριζεν.

[Ἐπεται τὸ τέλος.]

(Auguste Bailly) I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

Αἱ Περιπέτειαί τοῦ Ρογγερού

(Συνέχεια ἴδε σελ. 88)

Εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς συνήνησαν τὸν Πικπαρφόκον, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀνέμενεν.

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθένται, εἶπεν ὁ ναύτης, ὅσῃν ὥρα τοῦ λόγου σας τὰ ἐβουλευάτε μέσα μετ' ὁν Ἀρχιναύαρχο τῆς Ἡρᾶς, ἐγὼ ἔφερα τὸ στρατόπεδον ἄνω-κάτω καὶ σας βρήκα μὴ καμπίνα πρῶτης τάξεως, γιὰ σὰς καὶ γιὰ τὸν ναύτην σας ! (Καὶ τοῦτο λέγων, εἰδείξε τὸ Πικλούζον.)

— Σοῦ εἶμαι ὑπόχρεως, φίλε μου, ἀπήνητην ὁ Ροκαντέν.

— Καί, εἶπεν ὁ Ἐπίτροπος, ποῦ εὗρισκεται αὐτὸ τό

— Δωμάτιον ; συνεπλήρωσεν ὁ Ἰππότης.

— Θύρμεινετε ἴσα ἀπὸ πίσω μου καὶ θὰ σὰς τὸ δεῖξω ἀμέσως, ἀπήνητην ὁ Πεζοναύτης.

Οἱ δύο γηραιοὶ φίλοι ἠκολούθησαν τὸν προπορευθέντα ὁδηγὸν καὶ ἀφ' οὗ διήνυσαν ἕως ἑκατὸν μέτρων δρόμον, ἐσταμάτησαν ἐνώπιον μιᾶς σκηνῆς μετριωτάτου ἐξωτερικοῦ.

— Νὰ καὶ ἡ λεγάμενη, ἐκλαμπρότατοι ! εἶπεν ὁ Πικπαρφόκος. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνετε καθ' ὄλα εὐχαριστήμενοι !

Καὶ ἀνασύρας τὸ ὕψισμα τῆς σκηνῆς, ἐπέδειξεν εἰς τοὺς δύο εὐπατρίδας τὸ ἐσωτερικόν τῆς, ἐντελῶς γυμνὸν, ὡς μὲν ἡ ἐπιπλά ἐχον δύο ἀχυρίνας στρωμένας :

— Μὰ ποῦ εἶνε τὰ κρεβάτια ; ἠρώτησεν ὁ Ἐπίτροπος.

— Νὰ, νὰ ! ἄχυρον πρῶτης ποιότητος καὶ ὀλωσδιόλου ἀμεταχειρίστο !

Ὁ Πικλούζος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἐμόρφασε καὶ ἐστέναξεν. Ὁ δυστυχὴς ἡσθάνθη βραδὴν λύπην, ἐνθυμηθεὶς τὴν μεγαλοπρεπεῆ κλίνην, ρυθμοῦ Λουδοβίκου ΙΕ', τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἀρῆσιν εἰς τὸ Παρίσι, εἰς τὸ ὄρατον καὶ τῶσδε ἄνετον ὄλκαμά του.

Ἐπιτέλους ἔλαμψεν τὴν ἀνάγκη φιλοτιμίας καὶ ἐγκαθιδρύθη εἰς τὴν σκηνήν, ὅπως ἠμύρωσεν καλλίτερη, μετ' ὁ βοήθειαν πάντοτε τοῦ Πικπαρφόκου, περιχαρεστάτου, διότι κατώρθωσε νὰ κλυτὰ τὸ ἄνυλον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμιζε θυμωμένον.

Ἡ ἀλήθειαν εἶνε, ὅτι οἱ δύο εὐπατρίδας ἦσαν τῶσδε πολὺ κούρταμένοι ἀπὸ τὸ μακρὸν καὶ ἐπιμόχθον ταξίδιον, ὅστε ἀπεκοιμήθησαν ἀμέσως καὶ βρήτη-



«Νὰ καὶ ἡ λεγάμενη, ἐκλαμπρότατοι ! εἶπεν ὁ Πικπαρφόκος. (Σελ. 97, στήλ. α΄.)

Μετέβησαν εἰς τὸ πλησιέστερον οἶνονπαντοπωλεῖον, καὶ ἐνῶ ὁ Σαὶν Ροκαντέν καὶ ὁ Παλουάκος ἐπρογευματίσαντο ἄλλῃ μὲ πολλὴν ὄρεξιν, ὁ Πικπαρφόκος ἐγέμισσε τὴν πίπην του, τὴν ἤλασεν, ἔδωκε τὴν κληρονομήσαν του εἰς τὸν Λαδουρέκον διὰ νὰ κἀμῃ τὸ ἴδιον, καὶ ὀλονεν κἀπνίζων — τῶσδε πολὺ, ὅσπερ ὁ Πικλουάκος ἤρχισε νὰ βῆχῃ, — ὠμίλησεν ὡς ἔξης :

— Τὼρα τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ριμενίσου με ἴσα ἐστὶ λικμάνι, χωρὶς νὰ πῶ οὐδὲ σὺ οὐ με πουθενά. Ὁ μούτσος Ρογγερός εὗρισκεται ἀκόμη μέσα ἐστὸν Ἀργοναύτη καὶ περιμένει ἐστὰς τὰ πανιᾶ. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν φτάσωμε, νὰ τὸν γαντζώσωμε καὶ νὰ τὸν ρυμουγκήσωμε. Ἄν τὼρα αὐτοὶ ποῦ τὸν φυλά-

τε, καὶ ὅταν ἐξύπνησεν τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀργά, ἀπορούσταν καὶ οἱ ἴδιοι πῶς ἐπέρσχον τὴν νύκτα τῶσδε λικμρὰ, ἀν καὶ εἰς τῶσδε ἐλαεῖν κρεβάτια.

νε, δὲν μας ἀφήτουν, θὰ κάμουμε καὶ μετῖ ὅ, τι πρέπει. Αὐτὴ εἶνε ἡ γνώμη μου !

Ὁ ἀπαράτητος Πικπαρφόκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ ἀλάλτου Λαδουρέκου, παραφύλατταν ἐξῶθεν ἀνυπόμονος. Καὶ ἀμὰ εἶδε τοὺς δύο φίλους ἐξερχομένους ἐκ τῆς σκηνῆς, παρουσιάσθη ἐμπρὸς των, τοὺς ἐχκρήτισε στρατιωτικῶς καὶ ὠμίλησεν οὕτω :

Ὁ Λαδουρέκος ἀνύψωσε πρὸς τὸν συναδέλφον του ὀφθαλμούς, ἐντὸς τῶν ὁποῖων ἀνεγινώττετο ὀλος του ὁ θυμωσμός διὰ τὴν εὐγλωττίαν αὐτὴν τὴν ἀπράμιλλον, τὴν διαχυθεῖσαν με λέξεις τῶσδε ἐκλεκτάς, κατόπιν ἐκίνησε τὴν μεγάλην κεφαλὴν του ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κάμποσες φορές, — σημεῖον ὅτι δὲν εἶχε νὰ προσθήσῃ τίποτε.

— Ἐκλαμπρότατοι αὐθένται, ὁ κώδων τοῦ πλοίου — ἂν εἶχαμε κ' ἐδῶ τέτοιο πρᾶγμα, — νὰ ἐκτυπούσε τὼρα ἐνδεκα ὥρες. Εἶνε λοιπὸν κληρὸς νὰ σας δεῖξω τὸν δρόμον τῆς ἀποθήκης, γιὰ νὰ πάρατε καὶ σείς τὴν κουρμάνα σας καὶ ὕστερ' ἀπὸ τὸ πρῶτόν σας συστάτιο, θὰ κάμουμε, κθῶς ἴνε, πολεμικὸ συμβούλιο, γιὰ νὰ ἴδομε πῶς θὰ ζεμπερθῆσωμε μετ' ὁ δουλειᾶ τοῦ μούτσου.

— Καθῶς βλέπετε, ὁ ναύτης μου Λαδουρέκος ἔδωκε τὴν γλωσσάν του καὶ εἶνε ἐτοιμὸς νὰ σας ἀκούσῃ ὅπως καὶ ἐγὼ, ἐκλαμπρότατοι ! προσέθεσεν ὁ Πικπαρφόκος.

— Ἡ γνώμη μου εἶνε, ἀνέκραξε ζωηρῶς ὁ Ἐπίτροπος, ὅτι πρέπει πρὸ παντός . . .

— Ἐβλακολούθησε, εἶπεν ὁ Ἰππότης

ένθαρρυντικώς, ἐξακολούθησε !

— Νζί' ή γνώμη μου είνε, υπέλαβεν ο Παλουάζος, κατακόκκινος από την προσπάθειαν, ότι πρέπει πρό παντός νά λυτρώσωμεν τὸ δυστυχισμένον ἐκεῖνο παιδί από τήν αἰμακλωσίαν, καί από τὰ σκληρὰ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ὑποφέρει !

— Ἐχει κλωδῶς, ἀπήντησεν ὁ Σίην Ροκαντέν, καί τόνον εἰμεθα σύμφωνοι, ὥστε ἤλθικμεν ἐδῶ ἀποκλειστικῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τούτου. Ἄλλὰ ἔχεις νά ὑποδείξῃς κανένα τρόπον, διὰ νά πραγματοποιηθῇ αὐτὸς ὁ σκοπός ;

Ο Ἐπίτροπος μστεκινήθη, ἐκοκκίνησεν ἀκόμη περισσότερο, καί ἐπὶ τέλους ἤναγκάσθη νά ὁμολογήσῃ, ὅτι πρὸς τὸ παρὸν δὲν εἶχε νά προσθέσῃ τίποτε ἄλλο σπουδαιότερον. Τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν ἐκπαλέσεν τὸν Παπαρίγκον νά ἐκθύσῃ καί αὐτὸς τὴν γνώμην του ἐπὶ τοῦ φλέγοντος ζητήματος.

— Ἐγὼ, ἤρχισε τότε μὲ μεγάλην προθυμίαν ὁ Πεζοναύτης, ἔχω ἓνα στρατήγημα, ποῦ μου φαίνεται πῶς θά μας βγάλῃ σὲ καλὸ λιμάνι. Ἀκούσατε. Ο Λαδουρέκος, καθὼς καί ἐγὼ, ξερούμε λίγα ἀγγλικά. Τὰ ἐμάθαμε στὰ ταξείδια μας καί μὴρούμε πολύ καλά νά συνεννοηθῶμε μ' αὐτοὺς τοὺς παληογγλέζους. Λέγω λοιπὸν νὰλλάξουμε τὰ ξάρτια μὰς σὲ τρόπο ὥστε νά μή μας γνωρίζουν καί νά μας πέρνουν γιὰ πατριῶτές τους, καί ἔτσι νά πάμε νὰράξουμε στὸν Ἀργοναύτη. Ἐκεῖ σὲ πρώτην εὐκαιρίαν, θά προσπαθῶμε νά προσεγγίσουμε τὸ μουτσο, καί πειτὰ βλέπουμε τι θά γίνη.

Τὸ σχέδιον τούτου ἦτο κάπως ἀόριστον καί δὲν παρουσίαζε μεγάλαν πιθανότητῆς ἐπιτυχίας. Ὅπωςδὴποτε, ἐλλείψει καλλιτέρου, ἤναγκάσθησαν τὸ παραδεχθῶν.

Ἀπεφασίσθη λοιπὸν νά μετεμφισθεῖν οἱ δύο Πεζοναῦται εἰς ναύτας Ἀγγλους, νά προσπαθῶσιν νά εἰσέλθουν εἰς τὸ κάτεργον, ὅπου διέμεναν ὡς αἰχμάλωτοι ὁ Ρογήρος, καί ἐκεῖθεν νά τον σώσουν, ἐφαρμοζόντες τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον θά τοῖς ἐνέπνεεν ἡ περίστασις καί ἡ στιγμή.

μεγαλώσουν καί τὰ δόντια των, διὰ νά ὁμοιάζουν εἰς τὴν ἐντέλειαν μὲ Ἀγγλους.

Ἡ πρώτη δυσκολία, ἡ ὁποία τοῖς ἐπαρουσιάσθη, ἦτο νά διέλθουν τὰς πύλας τοῦ Κίδις, χωρὶς νά δώσουν εἰσερχόμενοι τὸ σύνθημα, — διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι δὲν το ἐγνώριζαν. . .

Ὁ πονηρὸς Παπαρίγκος ἔσχε τὴν ἐμπνευσιν ναντιτάξῃ ἀπάθειαν καί νά διέλθῃ χωρὶς λέξιν, ὑφῶν τὸς ὠλους περιφρονητικώτατα—δηλαδὴ ἀγγλικώτατα,—κίνημα τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη ἀμέσως εἰς τὴν ἐντέλειαν καί ὁ κατόπιν του ἐρχόμενος Λαζουρέκος Ὁ ἰσπανὸς σκῶ πὸς ἐκάλεσε τὴν φρουρὰν τῆς πύλης εἰς τὰ ὄπλα, ὁ δὲ ἀρχηγὸς αὐτῆς ἤρχισε νά φωνάζῃ, νά ὑβρίζῃ καί νά βλασφημῇ. Οὐδείς ὁμως ἐτόλμησε νά καταδιώξῃ καί νά συλλάβῃ τοὺς δύο νύκτας τοῦ βασιλικῆς ναυτικῆς τῆς Μεγάλης Βρετανίας, διότι ἐφοβοῦντο τὰς συνεπειὰς ἐνὸς τοιούτου διαδήματος. Τῶνόντι, ἡ Ἀγγλία ἐφάνετο πάντοτε πολὺ δεσποτική εἰς τὰς διαφορὰς μεταξὺ τῶν ἰδικῶν τῆς καὶ τῶν Ἰσπανῶν, καὶ πάντοτε εἰς τοὺς ξένους ἔρριπε τὸ ἀδικιον. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν κανενὸς διπλωματικῆς ἐπιστολῆς, ὁ Παπαρίγκος καὶ ὁ Λαζουρέκος διῆλθον ἀνευόχλητον, μολοντὶ ἐπέμειναν μέχρι τέλους—γνωρίζομεν διὰ ποῖον λόγον,— νά μὴ δώσουν τὸ σύνθημα.

Εἰσελθόντες εἰς τὴν πόλιν οἱ δύο σύντροφοι, ἐσκέφθησαν ἐν πρώτοις νά διευθυσθῶν εἰς τὸν λιμμένα, διὰ νά εὑρουν καμμὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐλθουν ἐπὶ τοῦ Ἀργοναύτου, χωρὶς νά τοὺς ὑποπτεῖν κανεὶς.

Τὸ πρῶτον δὲν ἦτο τόνον εὐκολον, ὅσον ἐφάνετο ἐκ πρώτης ὀψεως. Δὲν ἤμποροῦσαν νά πλησιάσουν ἀκινδύνως τὰ πολεμικά, χωρὶς νά τοὺς ἐρωτήσουν εἰς ποῖον πλοῖον ἀνήκον καὶ τι ἤθειαν, ἂν δὲ ἀνεκαλύπτοντο ψευδόμενοι — καὶ ἦτο πολὺ εὐκολον νὰ ἀνακαλυφθοῦν, — θά συνελαμβάνοντο καὶ θά ἐτουφεκίζοντο ὡς κατάσκοποι, ἄνευ πολλῆς διδρακτίας. Ἐπρεπε λοιπὸν νά ἐφεύρουν κανέν στρατήγημα, διὰ νά ἐξέλθουν ἐκ τῆς ἀμηχανίας ταύτης.

Ὁ Παπαρίγκος δὲν ἤργῃσε νά το εὔρη. Τὸν ἐνέπνευσε μία φορηγίς (μ α ο ὕ ν α) φορτωμένη μὲ κάρβουνα καὶ δεμένη ἐλεῖ εἰς τὴν προκυμίζιν.

— Βλέπετε αὐτὴ τὴν κατάμυρῃ καὶ λερωμένη μαζύνα ; εἶπε πρὸς τὸν Λαδουρέκον. Τὸ βράδῃ θά μοῦμε μέσα, θά μαυρισθῶμε ἀπὸ τὰ νύχτα ὡς τὴν κορφή, καί τὸ πρῶτ θά πάμε αὐτὰ τὰ κάρβουνα στὸν Ἀργοναύτη καὶ ὁ πλῆον πεπειραμένοι παρατηρητῆς διότι ὄχι μόνον τὰς στολάς των, ἀλλὰ καὶ τὰ πρόσωπά των ἀκόμη εἶχον ἀλλοιώσῃ μὲ περούκας, μὲ πλαστὰ γένεια πυρρόχροα, κτλ. καὶ μόνον ποῦ δὲν ἠμπόρεσαν νά

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΛΑΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Jacques Lemaire]

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΜΟΥ ΑΔΕΛΦΑΚΙ

Μὲ τὰ γαλανὰ ματάκια καὶ τὸ μαῦρὸ του μαλλάκι,
Μὲ τὰ κόκκινα χεῖλάκια καὶ τὸ γέλιο τὸ γλυκὸ,
Μὲ τὰ λόγια τὰ τρελλὰ του τὸ μικρὸ μου ἀδελφάκι
Τὸ μικρὸ μου ἀδελφάκι
Τί χαριτωμένο ποῦναι καὶ τί συμπαθητικὸ !

Μπαίνει μὲσ' εἰς τὴν κάμαρά μου
ὡς ἐργάζομαι σκυμμένος.
Καί μου κάμνει ἄνω κάτῶ τὰ βιβλία, τὰ χαρτιά.
Μὲ τοῦ κακού κἀνω τότε, πῶς το βλέπω θυμωμένος,
Καὶ μ' ἀγάπη τ' ἀγκαλιάζω σὲ μιά ἀθήρα του ματιά.

Μπαίνει μὲσ' εἰς τὴν κάμαρά μου
κ' ἐγὼ κἀνω, πῶς θυμῶνω,
Ἄλλὰ μέσα μου ἡ καρδιά μου, πότε ν' ἀλλῆ λαχταρῶ,
Γιατὶ εὐθυμο κι' ἀθάρο φθάνει νὰ μοῖ ἄυτό μόνο,
Γιὰ νά λάμψῃ ἡ κάμαρά μου ἀπὸ φῶς κ' ἀπὸ χαρὰ.

Μπαίνει μὲσ' εἰς τὴν κάμαρά μου. . .
Καὶ μαζὶ του θά μου φέρνῃ, τόσα γέλια, τόσο φῶς ;
Ἀῦριο ἀνδρας σάν καί μένα, σοδαρός, βαρὺς θά γένῃ,
Καὶ δὲν θά ναι πειτὰ ἀ δ ε λ φ α κ ι ,
μὰ με γ α λ ο c ἀ δ ε λ φ ὀ c .

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ



Δύο συμμαθηταί, ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νίκος, περιδιαβάδουν εἰς τὴν ἐσχαίαν, δεῦν βλέπουν ἄνευ ὁρῶν τινα μεγαλόσωμον, καθήμενον ἐπὶ ὀναριον. πᾶρα πολὺ μικροῦ.

— Τὶ κλάμα εἶνε αὐτὸ ; ἐρωτᾷ ὁ Γιάννης.
— Νόθον ἡ καταχρηστικὸν βέβαια, ἄπαντᾷ ὁ Νίκος, διότι ὁ ἀριθμητῆς εἶνε μεγαλύτερος τοῦ παρονομαστοῦ!

Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἐρωτᾷ τὸν πατέρα του :
— Γιατὶ, Ἀλέχο, φαίνεσαι σήμερον τόσον στενοχωρημένος ;
— Ἄφῃσέ με, ἄπαντᾷ ἐκείνος, καί ἔπεσε πάλι τὸ χρυσάρι.

Καὶ ὁ Γιαννάκης ἐκπληκτός :
— Μπα ! καὶ πῶς δὲν ἐσκυρτεσε νά το πιάσης ;
Ἐστῆλθ ἐπὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἑδαφους

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΕΩΣ»

ἌΕΝ εἶνε ἀνάγκη, ἀγαπητοῦ μου, νά σας εἶπω ὅτι εἶνα πλῆον καλά, ἂρ' οὐ βλέπετε σήμερον τὸτην Ἀλληλογραφίαν. Δέξα σοι ὁ Θεός ! . . . Φοβούμαι ὅμως μὴπως δὲν μεῖνετε εὐχαριστημένοι. Συνεσπρωθύθησαν, βλέπετε, αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τῶν δύο ἐδδομάδων, καί εἶνε τὸ σον πολλὰι, ὥστε, παρ' ὄλην μου τὴν καλὴν θέλησιν, δὲν θά ἠμπορέσω νὰπαντήσω εἰς ὅλας ἐν ἐκτάσει. Τί νά γίνη !

Ἐλενω Γ. Οἰκονομητοῦ, πολὺ μ' εὐχαρῖστησεν ἡ πρώτη ἐπιστολή σου καὶ ἐλπίζω ὅτι θά ἐξακολούθησῃς νά μου γράψῃς. Φαίνεσαι πολὺ εὐρυῆ καί βεβαίως θά διακριθῆς μεταξύ τῶν φίλων μου. Τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μου ἔστειλες ἴσαν ὡραϊώτατα.

Ἀνθωστωλεῖ τῆς Βεροῖνης, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐπέλεξα, ἂρ' οὐ τὸ παλαιὸν ἐπροδύθη. Ἄσε με κάτω, αὐτὸ μὲ ἤρσενε καλλιτερεκαί ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογή μου θά σ' εὐχαριστήσῃ. Περὶ τῆς συνδρομῆς τοῦ φίλου σου, σοῦ ἔγραψον ὁ κ. Παπαδόπουλος.

Ἰωάννη Η. Ζωγράφου, [Ε] λάβε ἐν εὐσημον διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν σου. Μὲ τί εὐμορῃα ποῦ τὰ λέγεις, καί τί καθερᾶ ποῦ γράφεις ! Ἐγὼ, παιδί μου ! Φιλῆσέ μου τὰς δύο μικροτέρας ἀδελφὰς σου, τὰς ὁποίας εἶμαί βεβαία ὅτι ὑπεραγαπᾷς, καὶ γράφε μου συχνά.

Ἀιμίλιε Χ. Καραῖοσε καὶ ἀδελφοί, σὰς συλλυπούμαι ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς λατρευτῆς μητρός σας. Τὸν ὁποῖον μὲ μεγάλην μευ θέλησιν ἐμάθα. Ὁ Θεὸς δὲ σας παρηγορήσῃ, ἀγαπητὰ μου μικρὰ ὄρανα !

Μαρία (Ε. Δ.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐπέλεξα. Ὁ Ἐθνοφίλος δὲν εἶνε αὐτὸς που ὑποθέτει. Σὲ συχαίρω διὰ τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς σου.

Τριφύλλι (Ζ. Ε.) αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐκλέγω πρὸς ἀνικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Πάρα πολὺ μὲ ἤρσενεν ἡ ἐπιστολή σου, [ΕΕ] καὶ σου εὐχομαι πᾶσαν πρόθεσιν εἰς τὸ βιοτὶ, διὰ τὸ ὁποῖον ἐδιπλασιάσθη ὁ ζῆλος σου, ἀπότου ἀνέγνωσα τὰ περὶ τῆς Μῦθ Μακκαρθοῦ.

Ὡμοιωτῆτῆ ἡ πρώτη ἐπιστολή σου, Δάσκαρε Π. Καλιγερόνα, καὶ ἐπιθυμῶ νά μου γράψῃς συχνά.

Ζωηρὰ Φλῶξ [ΕΕ] ἔλαβα ὅσα μὲ ἔστειλες καί σε εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόνην ἀγάπην, τὴν ὁποίαν με τόνην χάριν ἐκφράζει. Ναι! καί αἱ λύσεις τῶν ἰδικῶν σου Ἀσκήσεων (διότι θά σου δημοσιώσω ἀρκετὰς) θά λογαριασθῶν.

Μὰ πῶς ἤθελες νά σου γράψω ἐγὼ, Φιλέλλην Μικρασιάτη, ἂρ' οὐ δὲν μου ἔγραψες σὺ ; Ἀὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι σὲ εἶχα λησμονήσει. Ἄπεναντίας σ' ἐνθυμούμην καὶ μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου. Γράφε μου λοιπὸν, ὅπως πρῶτα, ἂρ' οὐ βλέπῃς πόσον σὲ ἀγαπῶ.

Ἀπὸ τὴν νύχτα τοῦ Θεοῦ ἐσηκώθη τὸ Τσουχερὸ Ἀρχάκι [Ε], μόνον καὶ μόνον διὰ νά μου γράψῃ. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσον μάγαπᾷ ! Καί ξεύρετε διατὶ ; Διότι μὲ τὰς συμβουλὰς μου τὸ ἔκαμα προθύμον, καί δὲν τιμωρεῖται τώρα πλῆον, ὅπως ἄλλοτε. Καὶ ἔχει μιά χαρὰ ἡ γιγὰ του, μὰ μιά χαρὰ !

Νέε Ἀρχιμήδη, διὰ νά λαμάνῃς ἂρ' εὐθεῖας τὸ φύλλον, πρέπει νά λάβω τὴν πορὰ γέλλαν ἀπὸ τὸν κ. Δεπ. καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς διευθύνσεως.
Ἀιμίλιε Ι. Λαρμαντᾶ, ἔχω ἄλλην Βασκοπούλαν, ὥστε περιμένω νέον ψευδώνυμον. Ἐλαθεὶς τὸν Χάρτην τῶν Δύσεων ;
Βίγλα [Ε] καὶ Τί με μέλει [Ε] μὲ ἤρσεν ἡ ἰδέα σας νά μου γράψετε μαζί μίαν ἐπιστολήν. Ἐμμετρον ἂρ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Διὰ τὸ ψευδώνυμον ποῦ μ' ἐρωτᾷτε, πῶς εἰμπορῶ ἄ το προδύσω ;

Πολὺ λυπούμαι ποῦ δὲν μου γράψετε συχνότερα, Δεσποινίς Λη Κούρκ Τζάγκ. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν ἤρσεν τὸν Καρναβάλιον τῆς Μ. Βικόνος, καὶ κύριαιε καλλιτέρας. — Καὶ σὺ, Πρωτόστρεος Μέλις, πῶς εἶνε δυνατὸν νά τον ἤρσεν καὶ νά μὴν ἤμπορῇς νά μου εἶπῃς εἰς ποῖον μέρος εὐδίσκεται ; Περιέργον ! Ἄμὲ τὸ ἔμμα τῆς Σαλαμίνας ! Ὅντε αὐτὸ δὲν ἤρσεν τὸν ἀληθινὸν Καρναβάλιον !

Ἀδικημένε [Σ. Τ.] αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου ἐπέλεξα πρὸς ἀνικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ. Τὸ ἥρσα συμπαθητικώτατον. « Ὁ καλλέμος ὁ Ἀδικημένος ! . . » θά λέγωνο δλοι.

Ἐλαφρὰ Ἀσκατος [Σ] ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἄλλὰ δὲ ποῖα βιβλία λέγεις ; Ἐπανάλαβε πὲ παρακαλῶ τὴν παρυγγαλίαν σου. Νομίζω, Κωνσταντίνε Πίκουλε, ὅτι τοὺς φίλους μου εἰμπορῆς κάλλιστα νά τοὺς ὀνομάζῃς « συνιδέουρον ἐν Διαπάλασει » καὶ νά τοὺς θεωρῆς τῶνόντι ὡς ἀδελφοὺς. Δὲν ὑπάρχει οἰκογενεῖα περισσότερο ἀγαπημένη ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας.

Σοφὸ Πιττακέ [ΕΕ] διὰ τὴν καλλιγραφικώτατην ἐπιστολήν σου καὶ διὰ τὴν Μαγικὴν Βικόναν. Ὡς πρῶτη, μὲ ἐφάνη ἀρκετὰ καλὴ ἑλπίζω ὅτι θά καταρῆρῃ καὶ καμμὴν καλλιτεράν.

Ποῖος μὲ ἔστειλε μίαν περιγραφὴν τοῦ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Δελφοὺς ταξιδίου σου ; Ἡ ὑπογραφή του πολὺ δυσανάγνωστος. Καὶ τὸ τέλος τῆς ἐκθέσεως ποῦ εἶνε ;

Μίλις, ἡ Πρωτὴ Ὀμὶχλη ἤρσεν τὸν Καρναβάλιον. Αὐτὸς εἶνε ! — Ἡ Τσουχτρα ὅμως, ἡ ὁποία ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε μίαν καμήλαν, δὲν ἐπέτυχε.

Γεράσιμε Δασκαράτε [ΕΕ] διὰ τὸν μῦθόν σου καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Βέρν, τὴν ὁποίαν εἰρωτᾷς διὰ τὸν Μακρὸ Γελοῦ καὶ Τρεχαγορνεόπουλον. — Ὁ Ἀγεμοστρόβιλος καὶ ἡ Μυλιδὴ εὐχονται εἰς τὸν Πιστὸν Συμμαχον νά διαπρέψῃ εἰς τὴν κομμῶδιαν, εἰς τὴν ὁποίαν θά λάβῃ μέρος. — Ὁ Κολοκωθιστορος ἀσπᾶσεται τὸν Ὄριονα. — τὸ Ἐλληνικὸν Ἐδαφος ἀσπᾶσεται τὴν Φύλλονον Μερσηρὴν καὶ τὴν ἐρωτᾷ διατὶ ἔπαυσε τὴν μετ' αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν. — τὸ Ἰστορετῆ Ἀστὺ ζητεῖ τὰρικὰ τοῦ Ἀγγορολογογωτατοῦ, τοῦ Βαρδαλαμπουμπα καὶ τοῦ Περούεω. — Ἄλλα πληροῖα παραλείπονται, ἐλλείψει χρόνου.

Τὴν ἰδέαν τοῦ Ἀρχιζιανίου περὶ τῶν Μαυροτήτων, ἐπιδοκιμάζον ἀκόμη ; ἡ Λειμωνιάτικη Διακάδα καὶ ὁ Κόδρος (ὁ ὁποῖος μάλιστα προτείνει νά ὀνομασθῶν Ζιάνια [Ζ] πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀρχιζιανίου, λέγων : « Ὅπως δηλαδὴ τὰ ζιζάνια τοῦ ἀγροῦ φθάνει μεταξύ τῶν σπαρτῶν καὶ δὲν ἀφίνουν αὐτὰ νὰ ἐξηθῶσιν, οὕτω καὶ τὰ [Ζ] φερόνομενα μεταξύ τῶν [Ε] δὲν ἀφίσινον αὐτὰ νά πληθύνωνται ») — τὸ ἔμμα τῆς Σαλαμίνας ὅμως καταψηφίσει τὴν πρότασιν διὰ πολλοὺς καὶ ποιητικὸς λόγους, τοὺς ὁποῖους μὲ ἐκθέτει μετὶ τὴν συνήθη του εὐγλωττίαν καὶ χάριν. Ὁ κυριώτερος εἶνε, ὅτι θά λυποῦνται καὶ θάπονηθῶσιν, ὅσοι θά μαυρίζονται δημοσίᾳ (ναί ! ἀλλὰ ὅς προσέχουν νά μὴ μαυρίζωνται τότε θά ἦ-ο περιττὴ καὶ βλαβερὰ κάθε τιμωρία. — Ὁ Νουσταγιὸς Ἐλληγ μετὶ τὸ Σκῆπτρον τοῦ Διός, Κυματίζουσαν Θάλασαν, Μή με σκότιζῃς, Ἰωάννη Γρέξ καὶ Τετραπέρατην. — Ὁ Χρυσοθήρας τῆς Ἀφρικῆς μετὶ τὸν Ἀρατον καὶ Ἀφρικανόν. — Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀρθέων μετὶ τὸν Ροδοστροφονομένην Ἀνοίχιν, Χρυσίζουσαν Κεφαλὴν, Βασιλεῖα τῶν Ὁρέων, Ἀρχιστράτηγον Μιλτιάδην καὶ Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν. — Ὁ Ψίθυρος τῶν Φύλλων μετὶ τὸ Ἀρχιζιανίον [ΕΕ]. Γλυκεῖαν Ἐλιπίδα καὶ Σπασιμένον Φεγγίτην. — Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ὁρέων μετὶ τὴν Πάλλουσαν Καρδίαν, Ταπεινὸν Ἰον, Ροβέρτον Γυοκαρόνον, Ζοφερόν Μεσάιωνα καὶ Βασιλεῖα τῶν Ναυτιῶν. — Ὁ Ἐμπεδοκλῆς μετὶ τὴν Πλησιόνην Σελήνην, Κόδρον, Κρίπ-Κράπ, Νεραΐδαν τῆς Αἰώνης καὶ Ἀγαρίστην. — ἡ Ὀμὶχλη τῆς Ἀγγλίας, μετὶ τὸν Ζοφερόν Μεσάιωνα, Πάραλον Πέτραν, Χριστοφορόν Κολομβον, Ἐρυθρόν Καμέλιαν καὶ Νύμφην Καλυψῶ. — ἡ Ἐτοιμόροπος Οἰκία μετὶ τὸν Ναστραδὸν Λόντιαν, Ἀρθρορόρον Κοόν, Λιονοκεπὴ Ὀλύμπιον, Ναυτοπούλαν καὶ Ἰωάννην Μωραῖτην. — τὸ Πικ-Νικ

Ἐγκρινούσα τὰ ψευδώνυμά των, δίχομαι μετὰ χάριτος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Ἀσκησιπιάδην (Ω. Ω.) Φιλοπρόδορον (Β. Ι.) Γιάννην Ἀγιάννην (Δ. Π.) Δασκην (Α. Μ.) Ἀκτινα Χαρᾶς (Ε. Μ. δυστυχῶς τὸ προτιμώμενον ἀνήκει εἰς ἄλλον.) Ἡλιον τοῦ Μεσονυκτίου (Δ. Χ. Κ.) Κόρη τῆς Θαλάσσης (Δ. Β.) Κρητικὴν Σημαίαν (Α. Ρ.) Κρητιδία (Π. Π.) Χρυσόθρονον τῆς Ἀφρικῆς (Κ. Ρ.) Φιλοσοφικὸν Λίδον (Φ. Δ.)

με την Εσθελίαν Κανελλοπούλου, Μαρίας Ηλιάδου, Σταματίνας Θεοδωρίδου, Μή με Λημόνι και Ηλίσκουσαν Πρωταν... η Βασίλισσα Μαρτώ με την Δευκήν Καμέλιαν... Άντωνη Ακτινή, Μικρών Ιάτρινας, Αεροναυτοπούσαν και Μωσαν της Αστρονομίας... ο Ναβαρρός της Βαρέλλας με την Γλυκεΐαν Έλπίδα... ο Κόδρος με τον Άρφηρον Σαποναράνην, Δ Αρίθαν, Δ Δίπλαρ, Ν. Δεκαβάλλα και Ν. Καρπούρη... ο Βερκιγγετόρτζ με τον Έθνικόν Τυρον.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει η Διάπλασις προς τους φίλους της: Ηρωΐδον Είρος, Αγγουρολογιώτατον ([ΕΕ] διὰ τὰς εὐμέτρους ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Καρναβάλου) Φωτεινὸν Ουρανὸν (τὸ ψευδώνυμον δὲν ἐδόθη εἰς ἄλλον, ὥστε μένει ἰδικόν σου) Φροῦριον τῆς Κερέρας, Θεραπειίδα τῶν Μουσῶν, Οὐρανίαν Μαριῦν, Πτερόσσαρ Έλπίδα, Γαλατὴν Χαλκιδουπόσαν, Χρισσορόαν Πακτωλὸν ([ΕΕ] διὰ τὴν ζωγραφίαν, τὴν ὁποίαν ἔστειλες πρὸς τὴν Μωσαν τῆς Αστρονομίας) Πένθιμον Κυπρίσοσαν Μενεξεδέτιαν, Λιονισμένην Έλπίτην, Μικρὸν Καταγάρτην, Τύρον τοῦ Πηλίου, Δάνδολον (ὅτι ἐκλέξω καὶ θὰ δημοσιεύσω) στελλέ μου καὶ ἄλλα, ὅτι πνευματικὸν ἐχεις γούστο) Ταγαρσίαν Κόρη (ἢ διεθύγισαι τῆς Δέας εἶνε ἡ αὐτὴ) Δ. Κ. Φιλέτην, Θεοδόσιον τῶν Μέγαν (τὸ προτεινόμενον ψευδώνυμον ἀνήκει εἰς ἄλλον) Βασιλικὴν Παππᾶ (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς θερμοτάτας ἐκτράσεις καὶ ὑποσχίσεις) Πρωΐτην Οὐλίχλην, Ἀρηγιὸν τῶν Ἰεσολογιῶν, Σέλευκον τῶν Κεραυνῶν, Κόδρον, Ὀλβιον τῶν Γριπέα, ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν περιγραφήν τῆς ἐκδρομῆς) Μαστροχαλαστήν (ἀκόμη περιμένω τὴν ἐκτενῆ ἐπιστολήν) Βερκιγγετόρτζ ([ΕΕ] διὰ τὴν ζωηροτάτην ἐπιστολήν σου) Κόρη τῶν Λευκῶν Ὁρέων, Σ. Γ. Καραμάνον, Μ. Παρασκάκη, Βασίλισσαν Μαρτῶ, Ζηλεμένην Βοσκολοπούσαν, Γ. Χ. Τριάντην, Ἀνοικτήν Καρδίαν (ἔχε δόλιγην ὑπομονήν!) Πιτ-Νικ (χαίρω πολὺ διὰ τὴν χοροσπερίδα τοῦ ἔθνικου Δουκείου οἱ φίλοι μας διεκρίθησαν διὰ τὴν ὠριμότητα τῶν ἐνδυμασιῶν τῶν) Ἐτομομόροπον Οἰκίαν, Οὐλίχλην τῆς Ἀγγελίας (ἢ περὶ ἧς μ' εἰπώτης δὲν εἶνε συνδρομητήριά μου) Λοξάρ, Ναβαρίνον, Ἰωάννην Μαρκέττη (περιμένω τὴν ἐπιστολήν τοῦ ἀδελφοῦ σου) Σ. Σταματίου (ἔστειλα) Μέλαρα Ἀετόν, Σαήπτρον τοῦ Διδε (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς τόσας ἐνεργείας, ὅτι μου ἔστειλες ἐλθούσῃ ἐν τάξει φίλησέ μου τὴν μικρὰν ἀνεψίαν) Ζώρλιτζ, Βασίλεια τῶν Ὁρέων (θὰ δημοσιεύσω μὲ τὴν σειράν των) Ψίθυρον τῶν Φύλλων (ἐδημοσιεύθῃ εἰς τὸ 9ον φυλλάδιον) Πηγελοπὴν Ἀθανασιάδου (ἔστειλα) Δ. Π. Αρίθαν, Βασίλεια τῶν Ἀρθέων, Μαρία Δ. Καλλινίκου (δετικὰ δρ. 3, ταχυδρ. λεπτὰ 60, ὥστε θὰ σου στοιχίσῃ δρ. 3,60) Ναβαρρον Θεοβέρταν, Δημ. Γ. Σκουτέν, Ἰρίδα (ἢ ἀντικατάστασις ἔγινε δραχμὴ δὲν χρειάζεται) Πυθαγόραν τῶν Σάμουρ ([ΕΕ] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν σου, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐσπᾶθμα καὶ χαίρω διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ νέου μας φίλου, τὸν ὁποῖον ἀσπαζόμεθα) Θησέα Πίνδιον, Ἀπόστολον Καραπαναγιώτην, Ἀυσχάρτον, Θεαγέτην, Φιτωτέτην Βαρκοῦσαν, Στριανὸν Ἰαπότην, Ἀλεξικέραυρον, Τί με μέλει, Στρομπούλην Κορυθριαν, Νουταλγὸν Ἑλλήνη (χαριτωμένον τὸ ἀνέκδοτον τοῦ Ἀντωνάκη!) Πηγελοπὴν Γ. Μοσκοφίδου (ἔστειλα) σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τὸσον συμπαιθεῖς ἐκφράσεις) Μωσαν τῆς Αστρονομίας (ἔνοιμα σου καὶ δὲν λέγω ἕως ποθ' ἐξεσπᾶθω!) Φάσμα τῆς Νυκτὸς (ἢ ἀνοδοθῆναι σου ἀξίει πραγματικῶς [ΕΕ]. Ὅταν δὲσ προτείνω πρὸς ἀλλήλους ἀνεπαλαγὴν Μ. Μοστικῶν συλλόγων, πρῶτος στέλλει... ὁ ἀδρότερος) Καφρηά,

Ταρταρίνον τῆς Ταρακόντης (ὅχι τὰ γεωγραφικὰ εἶνε πλέον ἐν χρῆσει ἢ τὰ ἰταλικὰ) Κόρη τοῦ Ζαλόγγου (δρίλιεις 30 λεπτά ἀπὸ ταχυδρ. τετραδίων) Πασχάλια (γράψε μου τώρα πού ἔβρισκα καλά πόσον εἶμαι εὐτυχῆς πού μ' εἶχες ὡς παρηγορίαν τὰς ἡμέρας τῆς ἀσθενίας σου) Β. Ε. Μυλωνᾶν, Ἀμέρινον Παῦδα, Μέδωνα (πρέπει νὰ στείλῃς 1 δρ.) Σφίγγα τῶν Θεοδῶν, Κορινθιακὴν Σταφίδα (διὰ τὴν ἀξίαν διέπτον γραμματόσημον ἀντὶ δεκαλέπτου) Μακροδέλεκαρ (ἐλήθρησαν) Κατωριδία Ἀνεμοστρόβιλον (μαζὶ με ἄλλο τὸ συμβούλιον) Ηλεκτρικὸν Φῶς, Κολοκυνδοπορον [Ε], Ἐθνεπίθ Ἰδὸν (εἶνε ἀπαράλλακτα μετὰ ἄλλα Κυθρόεσσα, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι καθελεῖται, ἀντὶ νὰ χωρίζεται εἰς γράμματα, χωρίζεται εἰς συλλαβὰς) Ἰωάννην Στεφάνου (θὰ τα δημοσιεύσω, ἀλλὰ μετὰ τὴν σειράν των) Ἀρηγιὸν Μάρτην (μετὰ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἀνεγίνωσα τὴν πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην ἐπιστολήν σου, καὶ σε συγχαίρω) Δίσκον τοῦ Ἠλίου, Ἀρταῖον Σόλωνα Κωνσταντινίδην, Νεαράν Φιλόσοφον (τὶ ὠραῖον τὸ ὄνειρον!) Ἰδὸν τῆς Νυκτὸς (ἐγκαίρως) Ἀρχιναύαρχον Θεοδοσίον, Ἀδελφόν Στρομπούλαμον (ἴσως εἶνε ἡ ἀνοικτή, ἢ ὅποια πάντοτε ἀναγεννᾷ τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν διδίδει νέας δυνάμεις, ἀδένσου λέω τὸ ἐναντίον, μὰ... εἶνε καὶ τῆς ὁστίας! — αὐτὸ τὸ ἀνέκδοτον νὰ μου ἐνθυμῆσαι νὰ σοὺ το διηγηθῶ ἄλλη φοράν) Ἐρημοκλήσει, κτλ. κτλ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Μαρτίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Διὰ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Μαΐου.

Ο χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δεῖν νὰ γράψω τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πλελλεται ἐν τῷ Γραφεῖν μὰς εἰς φακέλλου, ἔν ἑκατόν περιχέται τῷ ὄντικα ἐπὶ τὴν ἑστέραν.

160. Δεξιγιγίως.

Αὐτοκράτορα Ρωμῶν ἂν με ἀντὴ τὸν στολίσω, Πόλιν τῆς Μικρῆς Ἀσίας εὐκολα θὰ σχηματίσῃ.

161. Συλλαβόγραφο.

Φθόγγος μουσικὸς τὸ πρῶτον καὶ τὸ δευτεράν ἐπίσης. Τὸ ἄλλο μὴ ἀντινομιᾶ Ἄλλὰ κατ' αἰτιατικὴν. Καὶ τὸ δὶον θὰ γνωρίσῃς Πόλιν Μακεδονικὴν.

162. Στοιχειόγραφος.

Ὅπως ἔγω, εἶμαι ὄσος Ἔνα γράμμ' ἐν μου ἀλλάγῃς Πρᾶγμα μέλαιον θὰ κρήτης Διότι μένω πάλιν ὄσος.

163. Αἰνίγμα.

Ζητεῖς τί εἶμαι; Πρόσεξε τὸ ὄμμα σου νὰ κλεισῃς Διότι με ἀπάνσεις, εὐθύς ὡς μ' ἐκφωνήσῃς.

164. Κεκομυμένον Τρίγωνον.

1.—Ὁ Ὁμηρος εἶνε ὁ μέγιστος τῶν ποιητῶν. 2.—Ἡ Δῆλος εἶνε νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 3.—Ὁ Ἐκτωρ ὁ ἦρος ἦτο Τρῶς. 4.—Ὁν ἄνδρα βλάπτει θυμὸς. 5.—Σῶτος καὶ φεύγει.

165. Πυθαγίς.

+ = Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν *+* = Σύνδεσμοι. [ζῶν καὶ μη- **+** = Ἀρχαῖος βασιλεὺς [χαλκί- **++** = Διάσημος δημαγωγός. ****+**** = Βασιλομήτωρ.

166-168. Κεκομυμένα δνόματα ποταμῶν.

- 1.—Ἐκ τῶν κόπων καὶ στερήσεων, πολλοὶ γεγασμένοι πρόφορος. 2.—Τὸ Λονδῖνον εἶνε πρωτεύουσα τῆς Μεγάλης Βρετανίας. 3.—Ὁς ἀλήθης τοῦ Χριστοῦ ὁπαδός, ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν.

169-171. Δογοπαίγνια.

- 1.—Ποῖος θεὸς εἶνε νέος; 2.—Τί πρᾶγμα διατάσσει τὸν Κινέζον Ἀῆ νὰ ὑπάγῃ; 3.—Ποῖος ἐρωτᾷ ἂν δύναται νὰ προφέρῃ τὴν λέξιν λέων;

172. Ἀπορία.

Ἔνας φάρξ ρίπτει τὰ δίκτυα του καὶ πιάνει ἓνα ψάρι. Τὴν ἄλλην ἡμέραν τὰ ρίπτει πάλιν καὶ πιάνει τρεῖς φορές περισσότερον καὶ τρεῖς φορές ὀλιγώτερον. Πῶς γίνεται τοῦτο;

173. Ἐρωτήσις.

Τί πρᾶγμα βλέπομεν ἀπαξ καθ' ἑκάστην στιγμήν καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἑβδομάδα καὶ μῆνα, οὐδέποτε δὲ οὐτε εἰς ἑκατόν ἔτη;

174. Μεθοδιστής.

Τὰ μεσῆα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀστερισμοῦ:

- 1, Πρόβσις, 1, Ζῶν, 3, Ρήτωρ, 4, Θάλασσα ρηχὴ, 5, Ἦρωκ, 6, Πηγιόν, 7, Ἀργοναυτής.

175. Ἑλληποδύμῳνον.

ΙΕΥ-ΑΙ-Η-ΣΕΥΑ.

175. Γοίθος.

ΜΟ + ΩΛ εἶ: ΛΙ

Γ

Εὐστάθῃ ὑπὸ τοῦ Ἀριότου

ΤΟΜΟΙ „ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ“

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

ΤΟΜΟΙ 46 (οἱ ἐξῆς: 4,5,6,7,9,11,15, 16,17,18,19,20,21,22,23,24) πῶς δραχ. 1 ἑκάστος διὰ τὸς ἐν Ἀθήναις. πῶς δραχ. 1,10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, καὶ πρὸς φράγγον χρυσοῦν 1 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΤΟΜΟΣ 6 (οἱ ἐξῆς: 1,3,8,12,13,14) πρὸς φρ. 2,50 ἑκάστος.

ΤΟΜΟΣ 1 (ὁ 10ος πλησιάζων νὰ ἐκταλθῆ) φρ. 10.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (ἀπὸ τοῦ 1894)

ΤΟΜΟΣ 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ἄν ἑκάστος τιμᾶται: Ἄδεται φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ ἀπὸ δύο εὗρισκονται καὶ οἱ τόμοι τῆς Α' περιόδου τῆς «Διαπλάσεως». Ἐπὶ τῆς σημειωμένης δὲ ἀνωτέρω τιμῆς αὐτῶν ὡς ἀδέτων, προστίθενται καὶ φρ. 3 διὰ τὸ δέσιμον ἐκάστης δυάδος τόμων.

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ λεπτομερῆς, μετὰ περιεχόμενα ἑκάστου τόμου τῆς Διαπλάσεως καὶ τῆς Βιβλιοθήκης αὐτῆς στέλλεται πρὸς πάντα αἰτοῦντα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς κατ' ἑσχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμά, ἀληθῆς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθῆναις Ὅδος Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'—Τόμ. 6ος Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 27 Μαρτίου 1899 Ἔτος 21ον.— Ἄριθ. 43



«Τους ἀδήγησαν ἀμέσως καὶ μετὰ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακήν.» (Σελ. 101, στήλ. γ')

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 97)

—Ἴδεα μιά φορά! εἶπεν ὁ σιωπηλὸς Λαδουρέκος, θαυμαζῶν καὶ ἐπικροτῶν τὴν μεγαλοφυῆ ἔμπνευσιν τοῦ φίλου του.

Μετὰ τὸν σύντομον ἀλλὰ σημαντικὸν αὐτὸν διάλογον, οἱ ναῦται ἀπεσύρθησαν νὰ πλαγιάσουν παρὰ τὴν θύραν τῆς ἀνοικταποθήκης, ἢ ὁποῖα εὗρισκετο πλησίον τοῦ λιμένος καὶ ἔτρεφε τὰ πτωχὰ μαγειρεῖα τῶν κατέργων.

Ὁ κώδων, εἰς ὄλα τὰ πλοῖα, ἐκτύπησε τὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσημέριον, ὅταν ὁ Παπαφίγγκος ἐξύπνησε τὸν σύντροφόν του, λέγων: —Φθάνει μὰς, παιδί, ὁ ὕπνος! Βῆλε τ' ἄρμενα, πιάσε τὸ κουπί καὶ ἔρχου ἀπὸ πίσω μου!

Καὶ ἀμόρτεροι διηθούθησαν, —ἡ ἀρμυρία, καθὼς θὰ ἔλεγεν ὁ Παπαφίγγκος, —σιγά-σιγά καὶ μετὰ χιλιάς προφυλάξεις, πρὸς τὸ ρυπαρὸν πλοίαριον.

Μετὰ τὰς αὐτὰς προφυλάξεις ἐμβήκαν μέσα, καὶ μὴ βλέποντες τίποτε ὑποπτον, ἤρχισαν νὰ κυρίζουν τὸ πρόσωπόν των μετὰ τὰ κάρβουνα, καὶ νὰ ἐξέχουν τὰ ἐνδύματά των, διὰ νὰ τα κυρίζουν καὶ αὐτὰ ὅπως ἔπρεπε.

Κατεγίνοντο καὶ οἱ δύο εἰς τὴν τεραπνήν αὐτὴν ἐνασχόλησιν, ὅταν οἱ σάκκοι, οἱ παρατεταγμένοι ἐντὸς τῆς φορηγίδος, παρεμερίσθησαν σιγά-σιγά, καὶ καμμία δωδεκακίτθ ἀθροῦσι ἐπετάχθησαν ἐξω καὶ περιεκύκλωσαν τοὺς πειζοναύτας.

Εἰς διάστημα χρόνου ὀλιγώτερον, ἂν ὅσον χρειάζεται διὰ νὰ σὰς τα διηγηθῶ, ὁ Παπαφίγγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος συνεληφθησαν, ἐρρίφθησαν κάτω, ἐδέθησαν σφιγντά, ἐριμώθησαν καλὰ, ἀνίκανοι

πλέον νὰ κίμων καὶ τὸ ἐλάχιστον κίνημα, τὴν ἐλαχίστην ἀντίστασιν.

Οἱ δώδεκα ἐκεῖνοι ἄνδρες ἔφερον ρυπαρὰς καὶ ἐμβλωμένας στολάς Ἰσπανῶν τελωνοφυλάκων, ὑπερήφανοὶ δὲ διὰ τὸ γενναῖον κατορθωμά των, —διὰ τὴν σύληψιν δύο τόσοσ ἐπικινδύνων ἐχθρῶν! — τοὺς ἀδήγησαν ἀμέσως καὶ μετὰ παράφορον χαρὰν εἰς τὴν φυλακήν.

Ἐκεῖ, ἂρ' οὐ τοὺς ἠνάγκασαν νάναβοῦν ἀξιοσεβαστόν ἀριθμὸν κλιμακίων, τοὺς ἀδήγησαν ἐπὶ τέλους εἰς ἓν ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα κελιά, —στενωτάτον δωματίον, ἐκτάσεως δέκα μόλις τετραγωνικῶν ποδῶν, φωτιζόμενον ἀπὸ ἓνα μόνον μικρὸν φεγγίτην, μετὰ χονδρότατα σιδηρὰ ραβδία, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐφαίνετο σιερὰ ὀδύκην κατωφερῶν στεγῶν, πού μόνον νὰ τὰς ἐβλεπε κανεὶς ἐξαλλίετο, ἔσον γενναῖος καὶ ἂν ἦτο.

Τοὺς ἐκλείσαν καὶ τοὺς ἄρησαν